

Șezătoare la ceas de sărbătoare

CREATIVE

Ș E B

Artist copertă:
Nechita Răeș

Revista Școlii Nr. 15 | Decembrie 2025

Cuprins

Gânduri călduroase, la ceas de sărbătoare

Turist la Târgul de Crăciun, Răzvan Simion p. 9

Ce înseamnă Crăciunul? Eduard Giurgea p. 12

Ce înseamnă Crăciunul? Robert Tepebag p.3

Ce înseamnă Crăciunul? Maria Constantin p.4

Ce înseamnă Crăciunul? Diac Rebeca Gabriela p.15

Marele val de la Kanagawa, Iris Tudor, clasa a VII-a p. 16

Jocul- conectare, destindere și învățare, Alexandru

Olteanu p.18

Să fim mai buni Nechita Rareș p.20

Cel mai de preț cadou, Duican Andrei p.21

Cuprins

Crăciunul în lume. Tradiții, obiceiuri și rețete

Rețetă de turtă dulce, Dragomir Anamaria p. 23

Fursecuri din turtă dulce, Burghilea Ștefan p. 25

Christmas Cake, Carina Chivaru p.26

Jurnal gastronomic Olteanu Lavinia p.30

O călătorie în lumea culinară a sărbătorilor de iarnă

Sofia Calcișcă p.35

Mousse de ciocolată și dulceață de cireșe lângă un brad

împodobit, Karina Anton p. 37

Cookie recipe, Sofia Talabă, p.38

Crăciunul în jurul lumii, Calcișcă Daria, clasa a VIII-a,
p.42

Tradiții de Anul Nou în lume, Bădoi Ilinca, p. 46

Tradițiile Crăciunului în România, Adrian Matei, p.48

Tradițiile Crăciunului în lume, Toma Mihnea, p. 50

Mituri și tradiții de Anul Nou din jurul lumii, Tudor
Ciocănescu, p.51

Cuprins

Biblioteca spiridușilor. Creații proprii

- O aventură pisicească*, Ingrid Anastasia Balea Szuhan p. 54
- Prietena mea albastră*, Karina Vlad p. 56
- Un clopoțel magic*, Maria Bălan, p.59
- Clopoțelul magic*, David Neagoe, p.61
- Fulgul*, Ioniță Vlad p. 65
- Povestea unui fulg de nea*, Adrian Matei, p.68
- Clopoțelul magic*, David Gugulea, p.70
- Clopoțelul magic*, Karina Vlad, p. 72
- Cel mai dorit cadou*, Maria Bălan, p.73
- Cel mai dorit cadou*, Burghilea Ștefan, p. 75
- Povestea unui fulg de nea*, Radu Raisa, p.76
- Spectacol stradal*, Cristian Anastasia, p.79
- Bicicleta mea*, Răzvan Simion, p.80
- Pe pârtie*, Anastasia Mihailescu, p.84
- Alaska*, Natalia Roșu, p.86
- Crăciunul în care mi-am întâlnit cel mai bun prieten*, Sofia Talabă, p.89
- La buni, în ajunul Crăciunului*, Rebeca Diac, p.90
- O dimineață obișnuită*, Stoicescu Sarah, p.91
- O petrecere de Crăciun aproape eșuată*, Chivaru Carina, p.92
- Ai patinat vreodată cu pinguinii?*, Mătășel Ozana, p.94
- Ultimul Crăciun de suferință*, Sofia Calcișcă, p.96
- O dorință de Crăciun*, Maria Cristescu, p. 99
- Noaptea luminoasă ca soarele*, Sofia Pușcașu, p.104
- Aventura unui fulg fragil*, Velicu Maria Bianca, p.105
- Globul de sticlă*, Maria Cristescu, p.107

Cuprins

Biblioteca lui Grinch Creații proprii

Țările Comaranului. Partea II, Covas Eduard, p. 113

Tapt i snøen, Mara Tărăbuță, p. 115

Misterul desenelor din parc, Diaconu Nicolae, p. 118

Amintirile unui mercenar, Tudor Nicolae, p.121

Proiecte în limba germană

Mein Lieblingsstar Erstellt von Ada Rosu, III. Klasse, p.123

Projekt, Alexia Sânziana Cristescu Dăroiu, II. B. Klasse p. 124

Mein Star, Erstellt von Anamaria Dragomir, VI. Klasse, p.125

Was habt ihr am Wochenende gemacht? Erstellt von Anastasia

Projekt, Cristiana Mihăilescu, VII. Klasse, p.126

Projekt, Erstellt von Anja Hîncu, III. Klasse, p 127

Projekt, Antonia Mirea, II. B. Klasse, p 128

Mein Star, Erstellt von Bianca Velicu, VI. Klasse, p 129

Mein superstar Erstellt von Carina Elena Chivaru, p.130

Weihnachten in Deutschland, Erstellt von Daria Maria Calcișcă,
VIII. Klasse, p. 132

Ein Tag in meinem Leben, Erstellt von David Chiribeș, IV. Klasse,
p. 135

Mein Traumberuf, Erstellt von David Chiribeș, IV. Klasse, p 136,

Projekt, Eduard Ștefan Toma, II. B Klasse, p.137

Projekt, Eric Mihai Șerban, II. B. Klasse p.138

Coco Chanel, Erstellt von Ilinca Magdo, III. Klasse p. 139

Mein Lieblingsort, Erstellt von Ilinca Maria Bădoi, VIII. Klasse, p.
140

Mein Traumberuf, Erstellt von Ilinca Petcu, IV. Klasse p.141

Projekt, Ingrid Balea, p 142

Projekt, Ioana Avram, II. B. Klasse, 144

Wie war dein Wochenende? Erstellt von Iris Tudor, VII. Klasse, 145

Wie war dein Wochenende? Erstellt von Iris Tudor, VII. Klasse, 146

Maria, Erstellt von Lavinia Olteanu, V. Klasse

Mein Star, Erstellt von Maria Cristescu, VI. Klasse, 151

Projekt, Nora Ciubuc, II. B. Klasse, 150

Ondine, Maria Marin, II. B. Klasse, p 152

Mein Lieblingsstar, Erstellt von Otilia Onuțu, III. Klasse, p 153

Ich bin Ozana, Erstellt von Ozana Mătășel, V. Klasse, 154

Projekt, Patrick Haiducescu, II. B. Klasse, p. 155

Mein Traumberuf ist es, Ballerina zu werden, Erstellt von Ruxandra Ioana Radu, IV. Klasse, p 155

Mein Star, Sofia Pușcașu, VI. Klasse, p 157

Mein Lieblingsstar und ich, Erstellt von Ștefan Onofrei, III. Klasse, p.158

Mein Star Erstellt von Vladimir Cristian Olaru, VI. Klasse, p 160

Was mache ich an einem normalen Tag? Erstellt von Vladimir Ioniță, IV. Klasse, 161

Artisti:

Mara Milos

Nicolae Diaconu

Adrian Matei

Maria Bălan

Mihnea Toma

Nechita Rareș

Gânduri

călduroase, la ceas
de sărbătoare

Turist la Târgul de Crăciun

Înaintea mea, se înfățișează o mare de luminițe aurii, iar eu pătrund printre ghirlande într-un târâm de vis, plin de bucurie, de colinde, de bunătați și de arome. Pe patinoar alunecă bucuroși copii, părinți și bunici laolaltă, unii grațioși, iar alții stângaci, dar curajoși. E plăcut să-i urmărești cu privirea, chiar și când încearcă să se adune după trănțe. E amuzant.

La standuri, oameni binevoitori cu chipurile luminoase, te îndeamnă să guști prăjituri, clătite, scovergi, alviță, ciocolată de casă, cozonac, poale-n brâu, plăcinte și câte și mai câte. Aromele de ceai și vin fiert plutesc prin aer îmbietor. Aburul se vede ridicându-se și băntuind toată zona. Pretutindeni miroase a coajă de portocale și a cuișoare.

Vizitatorii probează veste de lână, căciuli, mănuși, aleg fulare colorate și călduroase, își caută șosete de lână pe măsură, și au de unde alege, parcă însuși Moș Crăciun a aprovizionat târgul!

Sunt standuri cu globulețe fel de fel și podoabe spectaculoase pentru brad și pentru decorarea întregii case. Mă opresc în fața unui stand unde degust miere de oțetar și admir figurine din ceară naturală aromatizate cu uleiuri esențiale. Mă învăluie toate parfumurile atât de plăcute.

Uite! La standul vecin, se vând coronițe din crengi de brad! Sunt atât de frumos împodobite, fie cu fructe uscate, fie cu zăpadă artificială și figurine sau globulețe. Aleg și eu o coroniță pentru bunicii mei care s-au obișnuit să nu mai împodobească bradul de câțiva ani pentru că nu au suficient loc în casă și pentru el, sau poate se gândesc la binele planetei noastre.

Ooo! Un stand cu cutiuțe muzicale și globuri ca de cristal, pe care dacă le miști și le agiți, stârnșeti o ninsoare minunată în interiorul lor. Parcă sunt fermecate! Copiii sunt fascinați, chipurile lor radiază de bucurie urmărind trenulețele care se deplasează printre braduți încărcăți de zăpadă, trec prin tunele săpate în munți și opresc în gări luminate cu felinare cochete. E o lume în miniatură, călători despre care îți imaginezi că sunt nerăbdători să ajungă la cei dragi, de sărbători.

În sfârșit, un stand cu flori de mină, cu tot felul de cristale și minerale. Sunt preferatele mele! Mă uit cu atenție să aleg ce e mai special pentru colecția mea. Voi cumpăra acest „trandafir de nisip” care se formează pe parcursul evaporării unei oaze sau a unui acvifer (de apă) din deșert. Acest cristal de sulfat de cupru este spectaculos datorită nuanței intense de albastru pe care o are.

Urmează un stand pentru iubitorii portului popular. Îmi plac și mie modelele tradiționale. Aș vrea să învăț să le diferențiez, să le recunosc în funcție de regiune.

Din nou mâncare! Nu pot ocoli aceste nuci umplute cu cremă de cacao și miez de nucă. Sunt preferatele mele. Oricât aș fi de îndestulat, trebuie să gust măcar una. Aluatul e fraged, dar neutru la gust, crema este delicioasă, cu esență de rom, se topește în gură, iar nuca este atât de crocantă și dă o savoare specială, specific românească.

Au!.. Un stand cu icoane și îmi dau seama că unii postesc, iar eu încă savurez gustul unei nuci umplute. La icoane mă uit să studiez chipurile și felul în care cade lumina pe ele, urmăresc luminile și umbrele și mă rog pentru mine și pentru ai mei. Sper să ne bucurăm de lumină și de călăuzire bună.

O! Alt stand cu jucării! Sunt meșteșugite din lemn și vopsite în culori vii. Sunt fluier, naiuri, flauturi, muzicuțe... Copiii le adoră!

Un stand cu trăistuțe, genți, poșete, portofele. Unele sunt din piele naturală, unele sunt din păslă vopsită foarte frumos. Tot o manifestare artistică. Am și aici ce admira.

La următorul stand e un fotograf care se oferă să mă fotografieze într-un decor specific de sărbători de iarnă. Ce mă șochează e că are bufnițe vii. Ne putem poza cu ele pe umăr. Sora mea deja se gândește la bufnița lui Harry Potter și vrea și ea o poză.

Puțin mai departe, ne putem plimba călare pe ponei sau pe niște cai foarte frumoși.

În centrul târgului, e un brad mare pe care orice vizitator se oprește să-l admire. În gândul meu, deja îi cânt cuprins de emoție „O, brad frumos, o brad frumos!” Parcă îmi vine să scriu o dorință pe un bilețel și să-l agăț de cetina lui. Sunt convins că are niște puteri bradul ăsta! Sunt convins că Târgul de Crăciun are puteri magice, că face minuni! Sunt convins că dacă un conducător care pune la cale un război vizitează Târgul de Crăciun, se eliberează de tot ce îl apasă, ce îl supără, și redevine copil, încrezător în bine, în pace și în frumos. Privesc steaua din vârful bradului împodobit și îmi spun că:

Totul va fi bine!

CRĂCIUN FERICIT TUTUROR!

Răzvan Simion, clasa a VII-a

Ce înseamnă Crăciunul?

Ca definiție, Crăciunul este o sărbătoare creștină care comemorează nașterea Domnului Iisus Hristos. Ea are loc pe 25 decembrie și este sărbătorită de oameni din întreaga lume. Această sărbătoare are o semnificație și o importanță diferită pentru fiecare persoană.

Eu o consider importantă deoarece familiile și prietenii vin laolaltă pentru a se bucura de prezența celor apropiați. Pentru mine, această sărbătoare semnifică bunătate și generozitate. Cu ocazia acestei sărbători, oamenii își decorează casele festiv, fac preparate culinare tradiționale și își împart cadouri cu drag. Aceasta este o sărbătoare cheie în viața unui copil deoarece învață despre bunătate, dar și deoarece este asociată cu primirea de cadouri.

În concluzie, Crăciunul reprezintă o sărbătoare despre bunătate, generozitate, dar despre petrecutul timpului cu persoane importante din viața noastră.

Eduard Giurgea, clasa a VIII-a

Ce înseamnă Crăciunul?

Crăciunul este o sărbătoare creștină care comemorează nașterea lui Iisus Hristos, celebrată anual pe 25 decembrie. Deși are o definiție scurtă, aceasta reprezintă mult mai mult pentru mine.

După părerea mea, Crăciunul este cea mai importantă și cea mai frumoasă sărbătoare din an. Aș putea să spun că cel mai mult îmi place partea în care primesc cadouri, dar aș minți. Eu cred că această eveniment are ca scop aducerea laolaltă a oamenilor, toți membrii familiei adunându-se împreună pentru acest moment unic.

De asemenea, Crăciunul este o sărbătoare specială deoarece are un rol important în viața copiilor mici, aceasta fiind asociată cu Moș Crăciun.

Așadar, având semnificații multiple pentru fiecare, aducând la suprafață valori precum iubirea, credința și bunătatea, Crăciunul este o sărbătoare aparte. Crăciun fericit!

Robert Tepebag, clasa a VIII-a

Ce înseamnă Crăciunul?

Toată lumea știe că această sărbătoare, Crăciunul, înseamnă nașterea lui Iisus Hristos, este doar o data pe an și aproape toată lumea o așteaptă cu nerăbdare.

Pentru mine, Crăciunul este mai mult decât o sărbătoare consemnată în calendar. Crăciunul înseamnă familie, apreciere, bucurie, timp petrecut împreună.

Pentru unii oameni, pare ca este doar o zi când se primesc cadouri. Este trist să apreciem doar lucrurile materiale, fără a da importanță sentimentelor și tradițiilor. Să fim permanent grabiți, cu multe responsabilități și griji, și să uităm de semnificația Crăciunului.

Această sărbătoare este o ocazie perfectă ca oamenii să își petreacă timpul împreună, să fie mai buni și să dăruiască cadouri. Unii dintre noi împodobim bradul și îl decorăm cu globuri care simbolizează magia, speranța și bucuria.

Ce ar trebui să însemne Crăciunul? Să ne bucurăm de lucrurile care contează cu adevărat: familia, liniștea și dragostea.

Maria Constantin, clasa a VII-a

Ce înseamnă Crăciunul?

Multe persoane m-au întrebat ce înseamnă Crăciunul. Eu cred că această sărbătoare este un moment special, în care oamenii devin mai buni, mai uniți și mai atenți unii cu ceilalți. Pentru mine, Crăciunul înseamnă, înainte de toate, familie, bucurie și dăruire.

În primul rând, Crăciunul înseamnă timp petrecut alături de familie. Deși în restul anului suntem ocupați cu școala și cu alte activități, de sărbători ne strângem cu toții în jurul bradului, povestim și ne bucurăm împreună. Aceste momente simple ne apropie și ne fac să ne simțim iubiți.

În al doilea rând, Crăciunul înseamnă bucuria de a dăru. Cadourile nu sunt importante doar pentru că sunt lucruri frumoase, ci pentru că arată că ne pasă de cei din jur. Fie că oferim un obiect, un zâmbet sau o mână de ajutor, gestul contează și aduce fericire.

În plus, Crăciunul are și o semnificație spirituală. Sărbătorim nașterea lui Iisus, iar acest lucru ne amintește de valori precum bunătatea, iertarea și pacea. Chiar dacă fiecare trăiește această sărbătoare în felul său, toți simțim atmosfera caldă și liniștită pe care o aduce Crăciunul.

În concluzie, Crăciunul înseamnă familie, bucurie și dăruire. Este o perioadă în care inimile ni se deschid și învățăm să fim mai buni. Tocmai de aceea, consider că această sărbătoare este una dintre cele mai frumoase din an.

Diac Rebeca Gabriela

Marele val de la Kanagawa

Cine se putea gândică o pictură cu niștevaluri care dezvăluie un muntepoate fi cevaașa de captivant?

Artistul japonez, cunoscut sub numele de Hokusai, a avutaceastă idee care a schimbat perspectiva multor oameni de a privimuntele Fuji. Katsushika Hokusai (1760-1849) a fost un pictor ukiyo-e, născut în Edo (actualul Tokyo, capitala Japoniei). Acesta a început săîșiîmpărtășească operele cu publicul în 1812, primele lui picturi apărând înseria de cărțiilustrate, cunoscute sub numele Hokusai Manga, care au fost publicate între 1814 și 1834 la Nagoya (centrul administrativ al prefecturii Aichi).

Marele val de la Kanagawa, cunoscut și sub numele Marele Val saudoarValul, este o xilogravură publicată între 1829 și 1833, ca fiind prima imagine din seriaTreizeci șișase de imagini ale muntelui Fuji și este cea mai cunoscută operă a lui Hokusai.

Imaginea prezintă un valmasiv (val seismic mai precis) care puneînpericol oamenii aflați înbărcile de pe coasta orașului Kanagawa. Acestval (maidegrabă valuri, fiindcă acestval mare se sparge și creează maimulte valuri), nu numaicăestecunoscut pentru cât de mare esteșicât de periculos arputea fi înrealitate, darșipentru faptul cădezvăluie muntele Fuji într-un mod unic, făcându-l personajul principal înochiimultor oameni. Astfel, pictura artistului Hokusai conține următoarele elemente: mareașivalurile, care predomină înpeisaj, valulmai mic avândaceeași siluetă cu cea a muntelui Fuji, aflatîn fundal cu un strat mare de zăpadă învârf, bărcile oshiokuri-bune, care transportă peșteviu de pe peninsula, fiecare conținând opt vâslași, agățați de vâslele lor, cu locuri înfațășiîn spate, înașafelîncât fiecare om săaibă un locînbarcă.

Așadar, impresionanta pictură a lui Katsushika Hokusai rămâne neuitată în fața mai multor persoane și este o operă de artă reprezentativă a Japoniei. Hokusai, nu numai că ne arată cum să ne schimbăm perspectiva în a vedea picturile în ukiyo-e (artă în mișcare), ci și cât de important este să nu uităm de detaliile aparent ne semnificative, chiar dacă suntem captivați de elementele mari din jurul nostru. De exemplu, Hokusai putea să ilustreze muntele și valurile mării, dar s-a gândit la câteva detalii care surprind dinamica lucrării, cum ar fi bărcile scufundate în valuri, vâslele lor etc.

O pictură bună vine cu responsabilitatea de a vedea cu alți ochi.

Iris Tudor, clasa a VII-a

Jocul- conectare, destindere și învățare

Iarna este unul dintre anotimpurile mele preferate, mai ales pentru că pot să mă joc în zăpadă și să mă distrez cu prietenii mei. În România, iarna este foarte frumoasă în multe locuri, mai ales la munte, unde poți face o mulțime de activități. Unul dintre jocurile mele preferate este saniușul.

Când merg cu părinții la bunici, lângă oraș este un deal perfect pentru saniuș. Ne întrecem mereu la vale, chiar dacă mai cădem, ne ridicăm râzând. Îmi place și să construiesc oameni de zăpadă. De obicei, îl facem cât mai mare și îl decorăm cu un fular colorat, un morcov pentru nas și două pietricele pentru ochi.

O altă activitate super distractivă este bătaia cu bulgări. Cu toții ne pregătim „armele”, adică bulgări moi, ca să nu ne lovim, și ne fugărim prin curte sau prin parc. Râdem mult și uneori ne ascundem după copaci ca să ne surprindem unii pe alții. Bineînțeles, trebuie să fim atenți să nu includem în joc copiii mai mici sau pe cei care nu vor să participe.

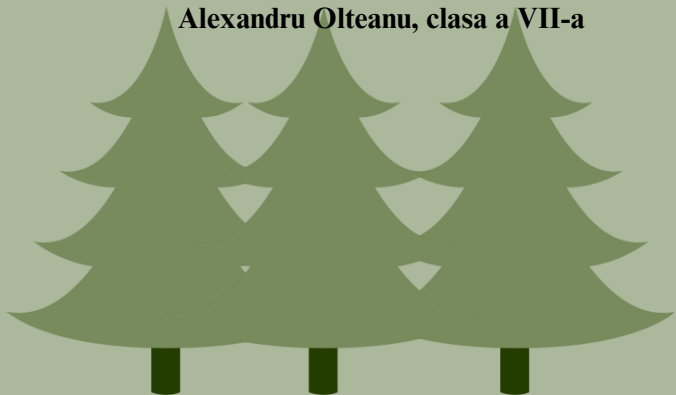

Pentru cei care merg la munte, schiul este unul dintre cele mai iubite sporturi de iarnă. Este o senzație grozavă să cobori pe pârtie și să vezi munții acoperiți de zăpadă. Jocurile de iarnă din România fac acest anotimp special și plin de bucurie. Chiar dacă este frig, nu simt asta când mă distrez cu prietenii mei.

Pentru mine, iarna înseamnă râsete, joacă și amintiri frumoase pe care abia aștept să le retrăiesc în fiecare an.

Alexandru Olteanu, clasa a VII-a

Să fim mai buni

Bunătatea este una dintre cele mai frumoase stări ale noastre. Ea ne aduce împreună!

În opinia mea, fără bunătate și grijă față de alții, lumea socială s-ar destrăma în milioane de bucăți.

În primul rând, fără bunătate, s-ar forma bătăi și scene violente în locurile publice. Spre exemplu, dacă doi oameni trec unul pe lângă celălalt și se ciocnesc din greșeală, ar începe să dea vina unul pe altul, să se înjure sau poate chiar mai rău. În loc ca cei doi oameni să își ceară scuze unul altuia, s-ar forma o șaradă întreagă.

În al doilea rând, am citit cartea “ 25 de grame de fericire” și am observat că bunătatea e mai important decât credeam. În carte este vorba despre un om care îngrijește aricii răniți. Fără acea bunătate, aricii ar fi murit. La fel este și în viața de zi cu zi. Dacă cineva vede un om rănit pe stradă sau oriunde altundeva, să nu ezite să sune la ambulanță sau să îi acorde îngrijiri medicale. Fără bunătate, viețile oamenilor ar fi în pericol.

Nu în ultimul rând, lumea ar fi mult mai tristă în absența bunătății. Atunci când faci un gest de bunătate față de cineva, cum ar fi un cadou sau o simplă îmbrățișare, vei multiplica bucuria în inima ta și în a celui alt. Dacă lumea nu ar mai face aceste gesturi, oamenii ar deveni mai distanțați unul de altul și lumea ar începe să nu mai aibă culoare. Este foarte important să păstrăm aceste gesturi!

În concluzie, este important să arătăm bunătate fiecărui om deoarece vom fi mai uniți, mai înțelegători și, cel mai important, mai fericiți!

Nechita Rareș, clasa a V-a

Cel mai *de preț* cadou

Duican Andrei

Crăciunul a venit și toți eram fericiți ca primeam cadouri.

Eram în casă și așteptam cu nerăbdare să îmi deschid cadourile. Părinții mei și sora mea mă înconjurau.

Era timpul să le deschidem.

Primul cadou: un Rubik's Cube, favoritul meu! Al doilea cadou: carioci Posca! Mereu mi le-am dorit!

-Mulțumesc! le-am spus eu părinților mei.

-Cu plăcere, Andrei! au răspuns ei.

Eram plin de fericire, dar tot simțeam un gol. Undeva, ceva lipsea. Ca și cum nu poți găsi ultima piesă din puzzle. Noaptea a continuat. Părinții și-au deschis cadourile, la fel și sora mea. Încă nu-mi dădusem seama ce lipsea. M-a pus pe gânduri pentru foarte mult timp și consideram să o las baltă și să nu mă mai gândesc la asta.

Fix atunci se întâmplă. Mă îmbrățișează mama mea. Din acel moment simt ceva. Golul acela a fost umplut.

Și atunci îmi dau seama. Cadoul cel mai de preț nu se află sub brad, ci este transmis printr-o singură îmbrățișare, un pupic, o emoție și se numește... iubirea.

Rețetă de turtă dulce

Turtă dulce (Gingerbread)

Ingrediente:

- 250 g făină
- 100 g zahăr
- 1 ou
- 80 g unt
- 2 linguri miere
- 1 linguriță scorișoară
- 1 linguriță ghimbir pudră
- 1 linguriță praf de copt

Mod de preparare:

1. Amestecăm făina, zahărul, praful de copt și condimentele.
2. Adăugăm untul topit, oul și mierea.
3. Frământăm aluatul până devine moale.
4. Îl întindem cu sucitorul și decupăm forme de Crăciun (brăduți, stelute).
5. Punem turtițele într-o tavă tapetată cu hârtie de copt.
6. Coacem turtele la 180°C, timp de 10–12 minute.

Poftă bună și Crăciun fericit! 🎄

Dragomir Anamaria, clasa a VI-a

FURSECURI DIN TURTĂ DULCE

Ingrediente

- 450 g faina
- 230 g miere (sau melasă lichidă)
- 150 g zahar brun cu melasa
- 200 g unt
- 1 lingurita rasa bicarbonate de sodiu
- 1 lingura condimente pentru turtă dulce
(nucșoară, cuișoare, scorțișoară și anason stelat)
- 1 praf de sare

Fursecurile din turtă dulce sunt minunate pentru Crăciun!

Iată cum preparăm această rețetă:

Se pune zahărul brun cu melasă în bolul unui mixer. Peste zahărul brun punem untul la temperatura camerei. Amestecăm cele două ingrediente până când se formează un fel de cremă. Adăugăm mierea (sau melasă lichidă) și amestecăm bine.

În timp ce mixerul amestecă ingredientele, începem să adăugăm făina puțin câte puțin și condimentele pentru turtă dulce (nucșoară, cuișoare, scorțișoară și anason stelat), apoi bicarbonatul de sodiu, praful de sare) și continuăm să punem făină până când se încorporează toată în aluat.

Scoatem aluatul din bol și îl frământăm foarte puțin, apoi îl punem într-o folie de plastic, la frigider, pentru 1 oră.

Punem aluatul între două hârtii de copt tapetate cu făină și îl întindem ușor cu un sucitor. Tăiem aluatul în formele dorite pe care le așezăm într-o tavă și le lăsăm la frigider pentru 10 minute. După aceea le dăm la cuptor, la 175 de grade, pentru 8-10 minute.

Păstrăm fursecurile într-o cutie care se închide ermetic sau le învelim în folie de plastic. Vor rămâne proaspete pentru cel puțin o săptămână, deși vă asigur că vor fi devorate încă din prima zi.

POFTĂ BUNĂ!

Burghelia Ștefan, clasa a V-a

Christmas Cake

Ingrediente

- 1 kg fructe uscate mixte (folosiți un amestec de stafide, coacăze, cireșe, merișoare, prune uscate sau smochine)
- coajă și suc de la 1 portocală, coajă și suc de la 1 lămâie
- 250 g unt înmuiat
- 200 g zahăr brun ușor moale
- 175 g făină albă
- 100 g migdale măcinate
- ½ linguriță praf de copt
- 2 lingurițe condimente mixte
- 1 linguriță scorțișoară măcinată
- ¼ linguriță cuișoare măcinate
- 100 g migdale fulgi
- 4 ouă mari
- 1 linguriță extract de vanilie

Christmas Cake

Preparare

Pasul 1

Puneți 1 kg de fructe uscate amestecate, coaja și sucul de la o portocală și o lămâie, 250 g de unt înmuiat și 200 g de zahăr brun ușor și moale într-o cratiță mare, pusă la foc mediu.

Pasul 2

Aduceți la fierbere, apoi reduceți focul și fierbeți la foc mic timp de 5 minute. Turnați amestecul de fructe într-un bol mare și lăsați să se răcească timp de 30 de minute.

Pasul 3

Încălziți cuptorul la 150°C/130°C cu ventilator/gaz 2. Tapetați o formă de tort adâncă de 20 cm cu un strat dublu de hârtie de copt, apoi înfășurați un strat dublu de hârtie de ziar în jurul exteriorului – legați cu sfoară pentru a o fixa.

Christmas Cake

Preparare

Pasul 4

Adăugați 175 g făină albă, 100 g migdale măcinate, $\frac{1}{2}$ linguriță praf de copt, 2 lingurițe condimente mixte, 1 linguriță scorțișoară măcinată, $\frac{1}{4}$ linguriță cuișoare măcinate, 100 g migdale fulgi, 4 ouă mari și 1 linguriță extract de vanilie în amestecul de fructe și amestecați bine, asigurându-vă că nu există bule de făină.

Pasul 5

Turnați compoziția în forma pregătită, nivelați suprafața cu o spatulă și coaceți în centrul cuptorului timp de aproximativ 2 ore. După 2 ore, introduceți o scobitoare în centrul prăjiturii pentru a testa dacă este gata. Dacă se lipește vreo urmă de compoziție umedă de frigăruie, introduceți prăjitura înapoi în cuptor pentru încă 10 minute, apoi verificați din nou și continuați să coaceți, verificând la fiecare 10 minute, până când frigăruia iese uscată.

Christmas Cake

Preparare

Pasul 6

Scoateți prăjitura din cuptor, faceți găuri în ea cu o scobitoare și adăugați peste ea 2 linguri de alcool ales. Lăsați prăjitura să se răcească complet în formă.

Pasul 7

Pentru depozitare, îndepărtați hârtia de copt și depozitați-o într-o formă de tort. Stropiți prăjitura cu 1–2 linguri de alcool la fiecare două săptămâni, până când o glazurați.

Pasul 8

Nu adăugați alcool în prăjitură în ultima săptămână, pentru a-i da suprafeței șansa de a se usca înainte de a o glazura.

Carina Chivaru

Jurnal gastronomic

Turtă dulce

Ingrediente pentru turtă dulce:

1. 150gr miere
2. 100gr zahăr brun
3. două lingurițe scorțișoară
4. două lingurițe bicarbonat de sodiu
5. 130gr de unt
6. Un ou
7. 400-500gr făină
8. Forme (de care doriți)

Într-o cratiță turnăm mierea, zahărul și scorțișoara, care se pune la foc amestecând continuu, până se topește zahărul. Se ia cratița de pe foc, se adaugă bicarbonatul, se amestecă, apoi se adaugă untul. După ce s-a încropotat untul, se adaugă un ou, se amestecă și apoi se pune făina.

Coca obținută se pune la rece pentru o oră. După ce a trecut o ora, se întinde aluatul pe blat și se decupează în forme. Formele obținute se așează pe hârtie de copt într-o tavă și se bagă la cuptor, la 175 de grade, pentru 10 minute.

Cozonac

Ingrediente aluat:

1. 1kg făină
2. Două pliculețe drojdie uscată
3. 250g zahăr
4. 500ml lapte cald (în niciun caz fierbinte)
5. 150g unt topit
6. 5 gălbenușuri
7. Un ou
8. O linguriță esență de vanilie
9. Un praf de sare
10. Coajă de lămâie
11. Coajă de portocală

Ingrediente cremă

1. 5 albușuri
2. Un praf de sare
3. 150g zahăr
4. 5 linguri cacao
5. 200g nucă măcinată
6. 50g stafide pe care le-am ținut la hidratat în apă cu esență de rom
7. O linguriță esență de rom
8. ½ lunguriță extrat pur de portocale

EXTRA

1. Un ou amestecat cu puțin lapte pentru uns
2. Zahăr pentru a presa pe deasupra cozonacilor

Ciocolată caldă

Începi prin a încălzi laptele (pe foc sau la microunde). Iei o cană în care pui 2 linguri de cacao, apoi pui laptele încălzit și amesteci, la final pui 3 lingurițe de zahăr și amesteci, pui frișcă (dacă vrei) și niște bezele.

Lavinia Olteanu, clasa a V-a

O călătorie în lumea culinară a sărbătorilor de iarnă

Germania-Turtă dulce (Lebkuchen)

Turta dulce din Germania (Lebkuchen) este poate unul dintre cele mai cunoscute și îndrăgite deserturi din Germania.

Ingrediente:

- miere;
- nuci măcinate;
- migdale;
- coață confiată de citrice;
- scorțișoară;
- cuișoare;
- ghimbir.

Tradiția

Familile se adună și decorează turta dulce cu glazură albă.

Italia-Panettone

Panettone este un cozonac înalt, pufos, cu stafide și fructe confiate.

Origine

A apărut în Milano, în secolul al XV-lea. Există o legendă conform căreia bucătarul unui duce a ars desertul de Crăciun, iar un ucenic pe nume „Toni” a improvizat unul nou. De aici numele Pan de Toni adică Panettone.

Mexic-Ciocolată caldă mexicană

Această băutură este groasă, foarte aromată, preparată din ciocolată mexicană, lapte, scorțișoară, și puțin chili.

Istoric

Provine din cultura aztecă și mayașă, unde ciocolata era considerată băutură sacră.

Japonia-Christmas Cake (tort de Crăciun)

O prăjitură albă, pufoasă, cu frișcă și căpșuni.

Arată ca prima ninsoare.

ȘTIAI CĂ?

Chiar dacă Crăciunul nu este sărbătoare tradițională în Japonia, tortul de Crăciun este la fel de iubit ca turtă dulce în Europa.

Coreea de Sud-Tteokguk (supă cu tteok)

Acest fel de mâncare este o supă limpede cu felii de tteok (turtă din orez alb)

Semnificație

-Este mâncată la SEOLAL (anul nou Coreean),

iar pe timp de iarnă, face parte din meniul tuturor familiilor coreene.

-Tteok-ul alb simbolizează „curățenia” și „un nou început”.

Grecia-Melomakarona

Biscuiți moi, înmuiți în sirop de miere și presărați cu nucă.

Tradiții

Fiecare bucătar are rețeta proprie.

Uneori se adaugă scorțișoară, portocală sau chiar și vin.

România-Cozonac

Desert traditional românesc, un aluat pufos cu umplutură de nucă, cacao sau stafide.

Tradiții

În trecut, cozonacul se duce la colindat ca dar pentru gazde.

Sofia Calcișcă, clasa a VI-a

Mousse de ciocolată și dulceață de cireșe lângă un brad împodobit

Am o idee grozavă! Dacă fac un mousse de ciocolată și dulceață de cireșe pentru familia mea, de Crăciun? Doar gândiți-vă puțin! Să stai lângă brad, cu un mousse-ul în mâini, uitându-te la un film de Crăciun clasic, ce grozav ar fi! Bine, poate doar eu aș vrea asta, dar dacă vrei și tu, pot să-ți scriu rețeta!

Ai nevoie de patru pahare sau boluri mici, dar dacă sunt mai multe persoane sau pur și simplu vrei mai multe pentru tine, poți să-ți faci mai multe (ai grijă să ai cantități mai mari atunci).

Primul pas: pune într-un bol bucățele mici de ciocolată, aproximativ $1\frac{1}{4}$ /200g (orice fel de ciocolată cu lapte), apoi încălzește ciocolata, nu contează cum, doar să fie topită cum trebuie. Apoi, lasă ciocolata până se răcește, dar înca curge și adaugă coaja de portocală (coaja rasă fin).

Al doilea pas: într-un bol amestecă gălbenușul (de la 4 ouă) și 30g de zahăr până are o culoare deschisă. Pune 200 ml smântână grasă și amestecă din nou! Pune și ciocolata topită și din nou ... amestecă până nu mai poți, dar să fie omogenă!

Al treilea pas: al treilea bol deja ... o să ai multe de spălat ... J, pune albușul celor patru oua și amesteca până face o spumă tare. Pune spuma peste amestecul de la pasul doi și ghici ce trebuie să faci ... exact!!! Să amesteci!! Ai grijă să amesteci încet și cu mișcări largi.

Al patrulea pas: în cele 4 pahare pe care le-am menționat la început, pune un sfert de dulceață de cireșe și mixul pe care le-ai tot amestecat până te-au durut mâinile. Pune-le la frigider pentru măcar o oră și apoi pot fi servite!

Pasul bonus: Dacă mai ai bucățele de ciocolată netopite, pune-le deasupra. Într-un final, ai reușit să-ți faci un mousse de ciocolată și dulceață de cireșe, poftă bună!!!

Rețetă luată din cartea „The Official Five Nights at Freddy’s cookbook”. Dacă ai nevoie de ajutor, uite un link cu un videoclip explicativ: <https://youtu.be/DuxcyimaLC4?si=D3Wxin8ld7P7jTzg>

Karina Anton, clasa a VII-a

Cookie recipe

Ingrediente:

- 410 g faina
- 232 g unt
- 213 g zahar brun
- 2 oua
- 2 lingurite vanilie
- 396 g bucati ciocolata
- 1 lingurita bicarbonat de sodiu
- ½ lingurita praf de copt
- 1 lingurita sare

Preparare:

Punem faina intr-un bol, adaugam untul si zaharul, le amestecam bine. Dupa punem ouale, vanilia si le amestecam. Adaugam bucatile de ciocolata. Dupa ce toate au fost bine amestecate, luam niste aluat si il facem in forma de mingi, dupa le punem in tava, un pic departate. 180 de grade timp de 8-10 minute.

Sofia Talabă, clasa a VI-a

Crăciunul în jurul lumii

România:

În România, pregătirile pentru Crăciun încep cu câteva săptămâni înainte. Casele sunt împodobite cu luminițe și ornamente, iar bradul se decorează, de obicei, pe 24 decembrie. Copiii merg cu colindul din casă în casă și primesc mere, nuci, bomboane sau bani.

În ajun, unele familii țin post, iar seara se mănâncă bucate tradiționale ca sarmale, cârnați, cozonac, salată de boeuf și prăjituri de casă. Mulți oameni merg la slujba de Crăciun la miezul nopții. Atmosfera este una caldă, de liniște și bucurie în familie.

Marea Britanie:

În Marea Britanie, Crăciunul este sărbătorit cu mult entuziasm. Casele sunt decorate cu ghirlande, coronițe de brad și luminițe. Copiii scriu scrisori către Moș Crăciun și le lasă în șosete, agățate deasupra șemineului.

În ziua de Crăciun, familiile mănâncă curcan la cuptor, cartofi copti, sos de merișoare și faimosul „Christmas pudding” (Budincă de Crăciun).

Statele Unite:

În SUA, Crăciunul este foarte comercial și foarte spectaculos. Multe case sunt decorate cu mii de luminițe, reni luminoși și figurine gonflabile cu Moș Crăciun. Oamenii ascultă colinde și se uită la filme celebre de Crăciun.

Copiii îi scriu scrisori lui Moșului și lasă fursecuri și lapte pentru el în seara de ajun. Dimineața, deschid cadourile în jurul bradului. Unele orașe organizează parade de Crăciun.

Japonia:

În Japonia, Crăciunul este văzut mai mult ca o sărbătoare romantică decât religioasă.

Orașele sunt pline de iluminări spectaculoase, iar cuplurile ies la cină

în restaurante elegante.

Un obicei faimos este să comanzi pui prăjit de la KFC, pentru că o reclamă veche a făcut această tradiție foarte populară. De asemenea, jاپonezii mănâncă torturi de Crăciun cu frișcă și căpșuni.

Coreea de Sud:

În Coreea de Sud, Crăciunul este o sărbătoare oficială, dar nu este la fel de mare ca Anul Nou Lunar. Orașele sunt decorate cu brazi mari, luminițe și figurine luminoase.

Oamenii își oferă cadouri mici și petrec timp cu prietenii sau familia. Familiile creștine merg la biserică la slujba de Crăciun. De asemenea, magazinele pun muzică de Crăciun și vitrinele sunt decorate foarte frumos.

În **Germania**, perioada de dinainte de Crăciun este foarte importantă. Există târguri de Crăciun în aproape fiecare oraș, cu muzică, luminițe și miros de scorțișoară. Oamenii beau vin fiert (Glühwein) și mănâncă bratwurst, turtă dulce (Lebkuchen) și biscuiți de Crăciun. Copiii folosesc calendare de Advent, cu ușițe care se deschid zilnic până la Crăciun. Cadourile se deschid pe 24 decembrie seara.

**Calcișcă Daria, clasa a VIII-
a**

Tradiții de Anul Nou în lume

Anul Nou este una dintre cele mai vechi și răspândite sărbători din lume. Deși data și modul de celebrare diferă, scopul este comun: marcarea trecerii unui an și speranța pentru un viitor mai bun.

În fiecare țară, oamenii îl petrec în diverse moduri, și întotdeauna am fost interesată să aflu de la prietenii din alte țări ce au ei specific, dar și să povestesc despre obiceiurile din țara mea. Mai jos sunt câteva exemple de obiceiuri de Anul nou din diverse țări ale lumii.

România

Plugușorul și Sorcova: Obiceiuri străvechi care simbolizează belșugul.

Plugușorul este recitat de copii sau tineri, în speranța pentru recolte bogate.

Superstiții: Se crede că prima persoană care intră în casă aduce noroc (mai ales dacă este bărbat).

Mulți evită să facă datorii în prima zi a anului.

Mese tradiționale: Sarmale, cozonac, friptură de porc – simboluri ale prosperității.

Japonia

108 bătăi de clopot: În templele budiste, clopotul bate de 108 ori pentru a alunga cele 108 păcate omenești.

Osechi ryori: Preparatele tradiționale sunt aranjate în cutii speciale, fiecare având o semnificație (longevitate, sănătate, prosperitate).

Kadomatsu: Ornamente din bambus și pin, plasate la intrare pentru a atrage spiritele bune.

Spania

12 boabe de struguri: La fiecare bătaie de ceas la miezul nopții, se mănâncă un bob de strugure pentru noroc în fiecare lună a anului.

Aș putea spune că acest obicei este preferatul meu.

Rochii roșii: Simbol al iubirii pentru anul ce vine.

Brazilia

Haine albe: Purtate pentru pace și armonie.

Oferirea de flori zeiței Yemanjá:

Oamenii aruncă flori în ocean pentru fecție și prosperitate.

SUA

Ball Drop în Times Square:

Un glob uriaș coboară la miezul nopții,
tradiție începută în 1907.

Rezoluțiile de Anul Nou:

Promisiuni personale pentru îmbunătățirea vieții.

Filipine

Fructe rotunde: Se pun pe masă 12 fructe rotunde, simbolizând bogăția.

Haine cu buline: Considerate aducătoare de noroc.

Danemarca: Oamenii sparg farfurii la ușa prietenilor pentru noroc.

Grecia: Se taie o prăjitură numită „Vasilopita”, cu o monedă ascunsă în interior – cine o găsește va avea noroc.

Grecia: Se taie o prăjitură numită „Vasilopita”, cu o monedă ascunsă în interior – cine o găsește va avea noroc.

Scoția: „First-footing” – prima persoană care intră în casă trebuie să aducă un dar (cărbune, pâine, whisky).

Tradițiile de Anul Nou ne arată cât de diversă este lumea, cât de multe culturi există pe pământ și faptul că toți oamenii își doresc sănătate, speranță, prosperitate și fericire. Deși diferite, toate au un mesaj comun: începutul unui nou an plin de lucruri bune.

Bădoi Ilinca, clasa a VIII-a

Tradițiile Crăciunului în România

În România, Crăciunul a fost însoțit de o mulțime de tradiții străvechi, care începeau chiar în Ajunul Crăciunului.

O tradiție importantă este colindatul, cântecul care vestea nașterea Domnului, cântat de copii și tineri, iar oamenii îi primeau întotdeauna pentru că se credea că neprimirea colindătorilor ar fi un mare păcat și ar atrage ghinion. În unele zone, se păstrează tradiția colindatului în cete, iar darurile tradiționale erau colaci, considerați cu puteri magice.

O altă tradiție veche este împodobirea bradului, care, deși nu este specifică românilor, a fost adoptată din practicile germane, unde Sfântul Bonifaciu a ordonat tăierea copacilor venerați de păgâni, rămânând brazi ca simbol al nașterii Domnului. În anumite locuri, cum este Dumbrăvița din Brașov, bradul se împodobește chiar în ziua de Crăciun și rămâne în centrul comunei până după Bobotează.

În Oltenia, în Ajunul Crăciunului, gospodarii se trezesc devreme, aprind focul în sobă și rostesc o urare de Crăciun pentru bunăstare și prosperitate.

Figura lui Moș Crăciun, așa cum este cunoscută astăzi, a fost creată de desenatorul american Thomas Nast între 1863 și 1866, pornind de la imaginea Sfântului Nicolae, patronul copiilor, care a fost cunoscut pentru ajutorul acordat celor nevoiași. Această imagine a fost adoptată de tradiția românească în secolul al XIX-lea.

În ajunul Crăciunului, se împodobește bradul, iar copiii merg cu Steaua sau cu Capra, o mască de animal, din casă în casă, pentru a colinda și a aduce vestea Nașterii Domnului, fiind răsplătiți cu colaci, mere, nuci sau bani.

În dimineața de Crăciun, oamenii se spală pe față cu apă curgătoare în care aruncă o monedă de argint, considerând că astfel vor fi curați și feriți de bube și betșuguri.

Se consideră că nu este bine să se facă treabă în ziua de Crăciun, pentru a nu alunga norocul.

În unele regiuni, se respectă obiceiul de a taia porcul în ziua lui Ignat (20 decembrie), iar în noaptea de Crăciun se lasă o lumânare aprinsă la icoana lui Iisus Hristos pentru a aduce noroc.

În zona Moldovei, după Crăciun, colindătorii practică „Dansul Ursului” și „Plugușorul”, urând prosperitate și belșug pentru gospodărie.

Adrian Matei, clasa a V-a

Tradițiile Crăciunului în lume

Islanda—În loc de un singur Moș Crăciun, Islanda are 13 “Mosi Craciuni” care coboara din munti, vizitand copiii in fiecare seara, începand cu 11 Decembrie.

Italia—Copiii își lasa ghetuțele la usa, speră sa fie umplute cu daruri de către “Befana”, o vrajitoare batrană, în Ajunul Crăciunului.

Anglia—De Ajun, copiii scriu scrisori lui “Father Christmas”, sperând ca Moș Crăciun să le îndeplinească dorințele.

Franța—Copiii francezi își așază încălțăminte la lângă șemineu, în speranța că Moș Crăciun le va umple cu dulciuri și daruri.

Slovenia-Bătrânul cel mai în vârstă din casă aruncă o lingură de budincă în tavan. Cu cât se lipește mai mult budinca, cu atât anul următor va fi mai prosper.

Estonia-Se crede că prima persoană care intră în casă în ziua de Crăciun va influența anul viitor. O persoană cu păr negru aduce fericire și prosperitate, în timp ce o persoană cu păr roșu poate aduce ghinion.

Rusia-Sărbătoarea Crăciunului este marcată pe 7 ianuarie, conform calendarului pe stil vechi, deși tot mai multe familii celebrează Crăciunul pe stil nou.

România- Tradițional, se respectă Postul Crăciunului, iar în Ajunul Crăciunului, se consumă mâncăruri tradiționale, precum sarmale, cârnați, cozonac, toba și caltaboș.

Toma Mihnea, clasa a V-a

Mituri și tradiții de Anul Nou din jurul lumii

Anul Nou este un moment în care oamenii din întreaga lume își doresc să lase în urmă problemele și să înceapă cu speranță. Chiar dacă tradițiile sunt diferite, toate vorbesc despre noroc, sănătate și un început mai bun. Unele obiceiuri au rădăcini vechi, din mituri și legende pe care oamenii le-au transmis din generație în generație.

În Europa, multe țări au tradiții speciale. În Spania, oamenii mănâncă 12 boabe de strugure exact la miezul nopții, crezând că fiecare aduce noroc pentru câte o lună. În Italia, se mănâncă linte, deoarece seamănă cu banii și simbolizează bogăția. În Grecia, se coace o prăjitură numită vasilopita, în care se ascunde o monedă; cine o găsește va avea un an norocos.

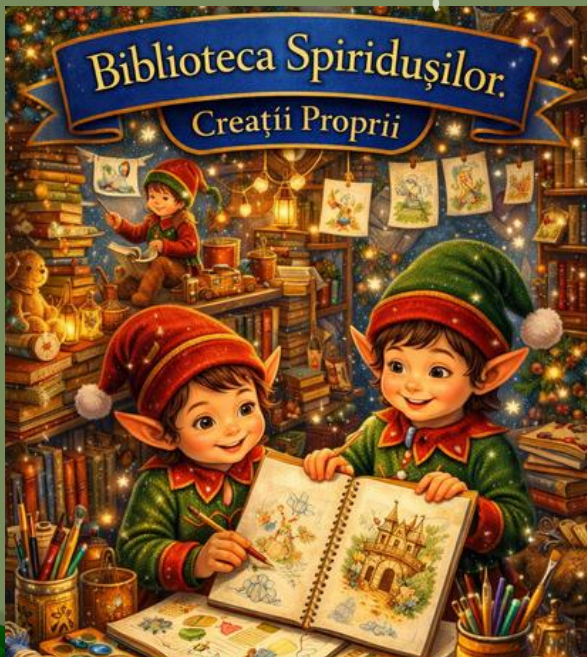
În Asia, tradițiile sunt și mai spectaculoase. În China, Anul Nou se bazează pe legenda monstrului Nian, care apărea o dată pe an și speria oamenii. Pentru că Nian se temea de roșu, lumină și zgomote puternice, oamenii folosesc artificii și decorațiuni roșii până astăzi. În Japonia, templele trag de 108 ori clopotele pentru a alunga grijile și gândurile rele.

America latină este plină de tradiții colorate. În Ecuador, oamenii ard păpuși simbolice, numite añoviejos, pentru a „arunca” vechiul an și a primi unul nou. În unele țări, oamenii ies pe stradă cu valize goale ca să aibă parte de multe călătorii în anul următor.

În România, tradițiile includ Sorcova, Plugusorul și Ursul, fiecare cu rolul de a aduce sănătate, prosperitate și veselie.

Tudor Ciocănescu, clasa a VIII-a

O aventură pisicească

Este ora 10:25. Ingrid încă nu s-a trezit, îmi este atât de foame! N-am avut de ales, doar să sar pe ea cu ghearele. „Au!” a spus ea. Mi-a dat de mâncare, iar eu voiam să mă joc cu domnul șoarece, însă ea avea teme.

M-am așezat pe biroul ei. Era taaare cald! Ingrid era foarte ocupată și stresată, mereu ofta. După-amiaza, m-a scos afară în parc. Am întâlnit un câine tare fioros, dar ea mă ținea în brațe. Am mers la o înghețată și, când mă urcam pe masă, Ingrid mă dădea jos. Acest ciclu s-a repetat până când ea și-a terminat înghețata.

După o plimbare în oraș, am ajuns în mașină. Pe spătarul scaunului din față, se aflau niște corzi întinse. Eram curioasă să văd cum se simte în spatele lor. Așadar, nu am stat mult pe gânduri și, dintr-o săritură, m-am prins cu gheruțele de acele corzi. Distracția a durat puțin, deoarece mi-am dat seama că m-am blocat. După câteva momente jenante, Ingrid m-a scos din „prinzătoare”. Eram salvată!

Seara, la ora 08:00, am stat pe patul lui Ingrid cât ea a făcut un duș. Eu urăsc dușurile! Noi două ne-am uitat la „Tom și Jerry”, serialul meu preferat. Îmi place când sunt o pisică. Viața de pisică poate să fie uimitoare!

În fotografii, pisica mea, Luna.

Ingrid Anastasia Balea Szuhan, clasa a IV-a

Prietena mea albastră

În ziua de Crăciun, m-am dus lângă brad. Nu îmi venea să cred ! Aveam patine!
Asta îmi doream de mult timp.

După ceva vreme, mă duc la patinoar ca să îmi încerc noile patine . Intru pe patinoar, era foarte mare, dar și aglomerat. Dau o tură și încă una și mai multe, eram foarte fericită. BUMMMMM se aude gălăgios din cealaltă parte a patinoarului. Toată lumea merge să vadă ce se întâmplă, inclusiv eu. Când m-am uitat, era o gaură mare și adâncă în patinoar! Gaura devenea din ce în ce mai mare și se apropia de noi.

Toată lumea începe să fugă speriată. Eu mă împiedic și cad în groapă .Când deschid ochii, eram în lumea de gheață.

-Bună ! Aud eu o voce în spatele meu. Mă întorc.

-Aaaa ! mă sperii.

-Ce? Am mâncare între dinți?

-Nu, ești....ești....albastră! spun eu.

-Oooo...aici toată lumea este albastră, știu că nu ți-ai dat seama, nu ai făcut-o intenționat, apropo eu sunt Sara, tu?

-Karina, încântată de cunoștință, dar am o mică întrebare, știi tu cum pot ajunge acasă, adică pe lumea cealaltă?

-Da ,adică ... nu....dar știu pe cineva care îți poate îndeplini ție dorințele. Noi avem puterea dorințelor, dacă eu îmi doresc ceva de bine, se poate îndeplini. Doar regele poate îndeplini dorințele altora, acolo o să mergem noi mâine, nu azi!

Eu aprob din cap, noi două aveam foarte multe lucruri în comun. Eu cu Sara mergem la ea acasă. Când am ajuns, am fost surprinsă. Totul era foarte frumos! Sufrageria avea o canapea mare și albastră, cu un televizor cât patru de ale mele. Bucătăria era numai cu fețe zâmbitoare peste tot. În cele 3 camere de dormit, era sistem aparte: Trebuia să te bagi într-o capsulă și stai 30 de seunde, iar când ieșezi din capsulă, camera se transforma conform pasiunilor tale. Când am intrat la baie, avea un covor care se transforma într-o piscină cand călcai pe el și spuneai o parolă.

De dimineață, eu cu Sara plecăm spre rege . Pe drum Sara vede o pasăre rănită, ea o ia în brațe și își dorește ca mica ființă să poată zbura din nou, iar pasărea chiar a putut să zbare din nou. Sara a mai ajutat și o familie săracă și multe animale. Când ajunseserăm la rege, amândouă eram triste că trebuia să ne luăm la revedere . Eu m-am dus în fața regelui și i-am spus că vreau să ne unim lumile, lumea oamenilor și lumea oamenilor albaștri, ca să lucrăm împreună. Sara era foarte fericită că ne puteam vizita oricând.

Eu cu Sara devenisem cele mai bune prietene, am aflat obiceiuri noi una de la cealaltă. Nu doar noi eram fericite, ci și ceilalți. Au învățat rețete noi, jocuri noi, obiceiuri noi și multe altele !

Un clopoțelul magic

Era Ajunul Crăciunului.

Toată familia și toate rudele se adunaseră la aceeași masă pentru a se ospăta. Numai eu stăteam în camera mea și mă întrebam dacă Moș Crăciun chiar există.

Am lăsat turtă dulce și lapte cald pe masă, lângă brad și m-am culcat. Cam pe la miezul nopții, aud un sunet cristalin de clopoței și foșnete. Întrebându-mă cine sau ce ar putea fi, m-am ridicat din pat și am deschis ușa balconului. Afară ninge cu niște fulgi mari și pufoși. Nu am putut să văd decât două dăre care se terminau brusc, dar fix când voiam să mă întorc în pat, am observat ceva sclipind. Mi-am luat halatul și m-am grăbit să ajung jos, când observ că turtă dulce era mușcată, laptele din pahar se mișca de parcă cineva tocmai îl pusese jos și cadourile erau sub brad.

Atunci gândul mi-a încolțit în minte: Moș Crăciun trecuse pe la mine acasă. Nu am stat să mă gândesc foarte mult, deoarece încă trebuia să descopăr ce strălucea în zăpadă. Ajunsă afară, am descoperit un clopoțel care avea același clișet cristalin ca cel pe care îl auzisem de pe balcon.

Doar atunci am realizat că probabil sania lui Moș Crăciun se atinsese de copacii înalți de lângă pădurea vecină și un clopoțel se rupsese de pe hamurile renilor.

Am ridicat clopoțelul și l-am inspectat atent. Am urcat înapoi în camera mea și am pus clopoțelul într-o cutie cu lăcătel sub pat, iar cheia am pus-o pe un lănțișor la gât.

Șapte ani mai târziu, încă port lănțișorul, iar clopoțelul este în siguranță, într-un seif. Nu voi uita niciodată sentimentul pe care l-am simțit în seara aceea de vis și nu voi înceta să cred că Moș Crăciun există

Maria Bălan, clasa a V-a

Clopoțelul magic

Într-o zi de marți, când mergeam spre școală, am văzut un clopoțel pe jos.

Eu l-am luat și mi-am continuat drumul spre școală. După ce s-a terminat școala, m-am dus la magazin și am zis în gândul meu:

-Aș vrea să am aripi ca să zbor!

Când am ieșit din magazin, am observat că mi-au crescut aripi. După ce am zburat un pic, mi-am dat seama că ceea ce ziceam se îndeplinea.

Ziua următoare m-am întâlnit cu un om care m-a întrebat:

-Ai cumva un clopoțel?

-Da.

-Poți să mi-l dai?

-Da.

El s-a uitat la clopoțelul meu și mi-a zis:

-Ai găsit clopoțelul magic! El s-a uitat la mine și după aceea a dispărut .

-Ciudat, am zis eu.

După ce am mai mers un pic pe jos, am zis:

-Teleportează-mă acasă.

Eu m-am teleportat acasă și mi-am dat seama că acel clopoțel era chiar magic. În fiecare zi îmi țineam clopoțelul în buzunarul de la pantaloni.

Într-o zi, în buzunarul de la noii mei pantaloni nu mai era clopoțelul magic și mi-am dat seama că a rămas în pantalonii pe care mama mea i-a pus la spălat. Când m-am întors acasă, am aflat că mama mi-a aruncat clopoțelul la gunoi împreună cu pantalonii.

Eu m-am întristat foarte mult că mi-am pierdut clopoțelul. Poate că magia iernii trebuia descoperită altfel.

David Neagoe, clasa a V-a

Fulgul

Într-o seară de Crăciun, pe când toate familiile mâncau și vorbeau, afară a căzut primul fulg. Acesta era mic și frumos, dar, din păcate, nimeni nu l-a observat. Văzând acestea, el a început să privească pe geamurile caselor din apropiere.

Prima casă pe care a vizitat-o avea pereții gri, acoperișul de culoare roșie, din acoperiș se iveaua un horn făcut din cărămidă roșiatică. Prin horn ieșea fum, însemnând că erau oameni înăuntru. Având această șansă, fulgul a zburat până la unul dintre geamuri, ca să vadă pentru prima oară un om.

Ajuns la geam, fulgul a văzut o familie fericită. Copiii și părinții lor mâncau liniștiți la masa de Crăciun, în timp ce pisica dormea nepăsătoare pe un pat frumos aranjat. Bradul împodobit cu globuri și luminițe avea sub el cadouri deschise de către copii.

În drum spre următoarea casă, fulgul se întreba de ce nu are și el o familie ca să se poată simți și el aceeași bucurie.

Ajuns la a doua casă, fulgul nu știa dacă aceasta poate fi numită „casă” deoarece era foarte mică, avea un singur geam și era făcută complet din plăci de lemn care aveau găuri în ele. Cum a ajuns la geamul casei, micul fulg a văzut o familie săracă, cum cu toții zâmbeau și se distrau, fără să le mai pese de problemele financiare pe care le aveau. Aceștia se aflau în fața bradului plin cu bomboane, înlocuind globurile.

Văzând toate acestea, micul fulg, în timp ce se uita la lună, se întreba de ce oamenii au fericire indiferent de statutul lor social, iar el nu poate. Din această cauză, fulgul începuse să plângă.

A plâns timp de opt minute, până când a apărut Moș Crăciun lângă el!

- Adică tu! spuse Andrei

- Da, adică eu, dar să știi, că nu e frumos să întreruți pe cineva. spune Moș Crăciun

- Bine, am înțeles. zice puțin supărat Andrei

- Bravo, atunci hai să terminăm povestea. spune Moș Crăciun

Fulgul s-a speriat când l-a văzut pe Moș Crăciun lângă el, deoarece nu se aștepta ca cineva să apară dintr-odată lângă acesta. Era și uimit deoarece el a auzit de Moș Crăciun doar în povești și legend, asta făcând această întâlnire neașteptată una dintre cele mai frumoase momente a fulgului.

Micul fulg l-a întrebat nedumerit pe Moș Crăciun:

- Ce faci aici, Moșule?

- Am venit să te fac fericit, zise Moș Crăciun.

- Cum ai putea să mă faci fericit?

- Te duc înapoi la familia ta.

- Cea din nori?

- Da, cea din nori.

- Cum ai putea face asta?

- Ho Ho Ho, te duc cu sania!

- Cu sania?! Ce tare!

După ce fulgul s-a reunit cu familia sa, acesta i-a mulțumit lui Moș Crăciun. După ce Moșul a plecat, fulgul s-a bucurat de timpul pe care îl petrece cu familia sa.

- Sfârșit! V-a plăcut? spuse Moș Crăciun

- Da! spuse Andrei.

- Da! spuse Ioana.

- Da! spuse Matei.

- Da! spuse David.

- Vedeți acum de ce facem cadouri pentru copii? spuse Moș Crăciun.
- Da! strigă în cor grupul de elfi care au ascultat povestirea.
- Bravo, sunt mândru de voi!
- Mulțumim! strigă elfii.
- Atunci, înapoi la lucru, trebuie să terminăm până de ajunul Crăciunului!
- Acum, domnule Crăciun, răspunseră elfii.

Ioniță Vlad, clasa a VIII-a

Povestea unui fulg de nea

Într-o dimineață răcoroasă de iarnă, dăduse prima ninsoare cu multă zăpadă pufoasă ca măteasa și strălucitoare.

Această ninsoare a adus multe bucurii și zâmbete copiilor. Ei erau foarte fericiți, toți s-au dus afară, mai puțin o fetiță, Kayly, căreia nu-I plăcea zăpada. Prefera să stea în casă și să se uite la filme. Dintr-odată, vine fratele ei și îi spune:

-Mama a zis că trebuie să ieși cu mine afară!spuse Jack.

-Bine ,o să ies!i-a spus Kayly.

Au ieșit amândoi afară. Kayly stătea pe bancă și se uită la fratele ei, având grijă să nu pătească ceva.

Un fulg i-a căzut în mână,se uită la el atentă, nu a mai văzut așa fulg deosebit, dar curând acesta dispăruse. Kayly a crezut că nu o să-l mai vadă, dar, de fapt, fulgul era unul magic și a urmărit-o până acasă. Seara, înainte de culcare, Kayly l-a zărit din nou, s-a dus la fereastră și a deschis-o. Dintr-odată, fulgul luminos și cristalin cu pietricele strălucitoare începe să vorbească:

-Vino cu mine și o să te duc într-un loc magic!spuse fulgul.

-Bine, i-a răspuns.

Apoi fulgul a dus-o în fabrica lui Moș Crăciun.Acolo era un elf special care făcea fulgi. Fiecare fulg era diferit și avea farmecul lui. Kayly a înțeles farmecul Crăciunului și al zăpezii datorită fulgului.

De atunci, Kayly a rămas prietena fulgului și s-a jucat mereu în zăpadă.

Lavinia Olteanu, clasa a V-a

Povestea unui fulg de nea

de Adrian Matei

Tocmai a căzut din nor,
Încetișor, încetișor.
Un mic, rece fulgușor,
În primul său zbor.

Apoi, Soarele a ieșit,
Fulgul n-a pățit nimic
Doar puțin mai ofilit
S-a simțit el, umilit.

După drumul său lunguț,
Ceva moale și călduț
L-a prins ușor pe fulguț
Și l-a aruncat în sus.

Era un băiat la joacă,
Care l-a prins dintr-odată,
Pe micuțul fulgușor
Care era încă în zbor.

L-a examinat puțin,
În pălmuța sa și fin
S-a uitat încet la el
Pân-a dispărut și el.

Apoi în nor s-a trezit
Era iară un fulg mic.
Iar din nou și-a amintit,
Că nu a pățit nimic.

Clopoțelul magic

David Gugulea, clasa a V-a

Odată, demult, înainte să se fi descoperit curentul electric, exista un clopoțel magic. Din secolul al X-lea nu a mai rămas nimic despre el decât o legenda, dar nimeni nu știe dacă este adevărată. Mai bine v-o spun:

Erast, un copil de unsprezece ani, s-a născut când un clopoțel mic a fost găsit în fața ușii lor. Ce coincidență! Tatăl lui Erast, Rodion, îl luă ca suvenir pentru fiul său.

Nouă ani mai târziu, după ce tatăl lui Erast fusese ucis în luptă, Erast găsi micul clopoțel într-un colț al casei. Dar era altfel, era ruginit și părea că era acolo de o veșnicie. Erast îl luă în palmă și după ce îl spală bine, îl puse pe noptiera și îl păstră. Dar acesta nu era un clopoțel obișnuit, el îndeplinea dorințe iar Erast își dorea un prieten.

A doua zi dimineață, când Erast se trezi, clopoțelul nu mai era acolo. Stătea pe jos, cu ochii lui mari ațintiți la Erast.

-Bună! spuse clopoțelul în timp ce Erast sări cât colo. Eu sunt un clopoțel magic și doresc să fiu prietenul tău.

Inima lui Erast se umplu de bucurie.

-P-prieteni?

-Da! Răspunse clopoțelul

De atunci, au devenit prieteni pe viață dar nimeni nu știe dacă această poveste este adevărată, dar eu știu mai bine, am și eu un clopoțel magic.

Clopoțelul magic

Într-o zi cu zăpadă, eram la masa din bucătărie și beam o ciocolată caldă.

Bummmmm,se aude din sufragerie. Mă duc să văd ce s-a întâmplat. Din fericire, nu era nimic grav, ,era mama mea cu o cutie mare pe care o scăpase pe jos.

-Ce este acolo? Întreb eu mirată.

-Sunt globuri pentru bradul de Crăciun. Iar după câteva secunde îmi amintesc că astăzi trebuie să facem bradul de Crăciun . Dintr-odată îl văd pe tata cum intră cu un brad mare pe ușă. Începem să decorăm bradul. Ne distram așa de tare, încât nu îmi dădusem seama că era 12 noaptea. Ne ducem la culcare. Sora mea mai mică vrea să doarmă cu bradul în seara asta ca să nu îl lase singur. Ea insistă, așa că eu am plecat la cuclare singură. Peste câteva ore, m-am trezit ca să mă duc la baie.Când să mă întorc în cameră, am văzut un clopoțel în brad care se mișca foarte tare. Am pus mâna pe el ca să îl opresc, dar globul m-a TRAS ÎNĂUNTRU . Eram într-o lume de clopoțele! Mă așteptam să fie totul frumos, dar toată lumea era supărată. M –am dus la un spiriduș și l-am întrebat:

- De ce sunt cu toții supărați ?

- Fabrica de globui este distrusă!

Eu eram șocată, nici nu știam cum să mă întorc acasă. Am mers și am tot mers prin sat, până m-am întâlnit cu regele globurilor care mi-a zis:

-Tu ești ommmm !

-Da, sunt, de ce ?

-Tu ești om și ai o forță mai mare decât a spiridușilor, așa că ne poți ajuta să construim fabrica ,vrei ?

-Da, vreau, cu o condiție- să mă duceți apoi acasă.

-Desigur! Îți vom îndeplini dorința.

M-am dus în fabrică, era foarte mult de muncă, dar cu răbdare și cu curaj, am reușit să o reconstruiesc. Toți spiridușii erau fericiți și m-au îmbrățișat.

-Așa cum ți-am promis, te duc acasă! Spuse spiridușul. Și îmi dăruí un clopot magic pe care, scuturându-l, îl puteam folosi pentru a ajunge acasă.

-Poți să te întorci când vrei, doar știi cu poți ajunge înapoi!

Îi mulțumesc, scutur globul și rostesc cuvintele „Du-mă acasă!” Ajung în sufrageria mea. Observ că timpul a stat pe loc. Sunt bucuroasă că sunt acasă, dar și că am făcut o faptă bună. Una magică.

Vlad Karina, clasa a V-a

Cel mai dorit cadou

Era ajunul Crăciunului.

Toată familia și toate rudele se adunaseră la aceeași masă pentru a se ospăta. Numai eu stăteam în camera mea și mă întrebam dacă Moș Crăciun chiar există. Am lăsat turtă dulce și lapte cald pe masă, lângă brad și m-am culcat. Cam pe la miezul nopții, aud un sunet cristalin de clopoței și foșnete. Întrebându-mă cine sau ce ar putea fi, m-am ridicat din pat și am deschis ușa balconului. Afară ninge cu niște fulgi mari și pufoși. Nu am putut să văd decât două dăre care se terminau brusc, dar fix când voiam să mă întorc în pat, am observat ceva sclipind. Mi-am luat halatul și m-am grăbit să ajung jos, când observ că turta dulce era mușcată, laptele din pahar se mișca de parcă cineva tocmai îl pusese jos și cadourile erau sub brad.

Atunci gândul mi-a încolțit în minte: Moș Crăciun trecuse pe la mine acasă. Nu am stat să mă gândesc foarte mult, deoarece încă trebuia să descopăr ce strălucea în zăpadă. Ajunsă afară, am descoperit un clopoțel care avea același clinchet cristalin ca cel pe care îl auzisem de pe balcon.

Doar atunci am realizat că probabil sania lui Moș Crăciun se atinsese de copacii înalți de lângă pădurea vecină și un clopoțel se rupsese de pe hamurile renilor.

Am ridicat clopoțelul și l-am inspectat atent. Am urcat înapoi în camera mea și am pus clopoțelul într-o cutie cu lăcățel sub pat, iar cheia am pus-o pe un lănțișor la gât. Șapte ani mai târziu, încă port lănțișorul, iar clopoțelul este în siguranță, într-un seif. Nu voi uita niciodată sentimentul pe care l-am simțit în seara aceea de vis și nu voi înceta să cred că Moș Crăciun există.

Maria Bălan, clasa a V-a

Cel mai dorit cadou

De câțiva ani, Andrei își dorește o bicicletă. Nu a avut niciodată una. Mereu vedea cum alți copii se plimbă cu bicicletele lor și își imagina că are și el una la fel: mare, albastră și cu un mic portbagaj în spate.

De multe ori i-a rugat pe părinții lui să îi cumpere o bicicletă, însă ei îi spuneau mereu că nu își permit să îi ia una deoarece era prea scumpă.

Atunci, Andrei a așteptat până în luna iunie când a împlinit 10 ani . Părinții l-au întrebat:

-Ce îți dorești de ziua ta?

E a răspuns hotărât:

-M-aș bucura dacă aș primi o bicicletă!

-Andrei, ți-am mai spus, ne pare foarte rău, dar nu ne permitem să îți oferim o bicicletă. Îți dorești altceva?

-Vă înțeleg! Nu mă supăr! În cazul acesta, mă voi bucura să primesc un cadou surpriză pe care vă permiteți să mi-l cumpărați! spuse Andrei.

Părinții băiatului i-au oferit de ziua lui un ursuleț de pluș tare drăguț! Andrei s-a bucurat de cadoul primit. L-a numit Puffy. De atunci se joacă și doarme noapte de noapte cu el, însă gândul lui este tot la bicicleta mult dorită.

Timpul a trecut repede și iată că se apropie sărbătoarea Nașterii Domnului.

În fiecare an, Andrei, ca orice copil, scrie o scrisoare pentru Moș Crăciun. De data aceasta a scris că își dorește o bicicletă mare, albastră și cu portbagaj în spate. Nimic altceva.

Cu emoție a dus scrisoarea la poștă. În Ajunul Crăciunului, Andrei a reușit cu greu să adoarmă, nerăbdător fiind să vadă dacă Moșul i-a adus ceea ce și-a dorit.

Dimineața zilei de 25 Decembrie a fost cea mai fericită pentru Andrei deoarece a găsit sub bradul de Crăciun cel mai dorit cadou: bicicleta. Era exact ca cea pe care si-o dorea!

Lângă bicicletă, Moș Crăciun i-a lăsat un bilet pe care i-a scris:

"NU RENUNȚA LA VISURILE TALE! CRĂCIUN FERICIT!"

Ștefan Burghilea, clasa a V-a

Povestea unui fulg de nea

Povestea mea începe foarte sus, într-un nor mare și greu, care plutea pe cer într-o zi rece de iarnă. Acolo sus era liniște, dar și frig, iar eu nu eram decât o mică picătură de apă, pierdută printre multe altele. Nu știam atunci că urma să devin ceva special. Pe măsură ce temperatura scădea, am simțit cum mă transform încet într-un fulg de nea. Mi-au apărut brațe subțiri și o formă delicată, diferită de a tuturor celorlalți. Chiar dacă eram mic, mă simțeam unic și important.

Când vântul a început să bată mai puternic, m-am desprins din nor și am pornit spre pământ. Cădeam încet, aproape plutind, și aveam timp să observ totul în jurul meu. Cerul era gri, iar orașul părea trist, dar știam că noi, fulgii, îl vom schimba. Am văzut blocuri înalte, case cu acoperișuri roșii și copaci, care păreau triști fără frunze. Oamenii mergeau grăbiți, cu capul în jos, încercând să se apere de frig. Unii zâmbeau când ne vedeau, alții păreau prea ocupați ca să ne observe.

În jurul meu erau sute de alți fulgi. Unii cădeau repede, alți se roteau haotic, dar cu toții aveam același scop: să ajungem la pământ. Parcă dansam împreună într-o ninsoare liniștită. Mă simțeam parte din ceva mare, dintr-o poveste de iarnă care se scria chiar atunci. Străzile începeau să se albească, iar orașul devenea mai luminos și mai frumos.

Pe măsură ce mă apropiam de sol, am trecut pe lângă ferestre luminate. Într-una am văzut o familie adunată la masă, iar în alta un copil care privea ninsoarea cu fața lipită de geam. Într-o curte, câțiva copii făceau bulgări și râdeau zgomotos. Toată această veselie m-a făcut să înțeleg că iarna nu înseamnă doar frig, ci și bucurie.

În cele din urmă, am aterizat pe mâna unui băiat care își scoase mănuașă ca să prindă fulgi. Pentru câteva secunde am strălucit în palma lui, iar el m-a privit curios. Apoi, din cauza căldurii, am început să mă topesc încet. Nu mi-a părut rău, pentru că știam că mi-am îndeplinit rolul.

Viața mea a fost scurtă, dar plină de sens. Am văzut lumea de sus, am adus un strop de frumusețe și am fost parte din magia iernii. Pentru un fulg de nea, asta este cea mai frumoasă poveste posibilă.

Radu Raisa, clasa a VIII-a

Spectacol stradal

Era noapte. Briza friguroasă cuprindea străzile cu o rapiditate masivă. Aerul mentolat îți dădea sentimentul de parcă ceva urma să se întâmple, iar partea interesantă era că într-adevăr așa era.

Primii nori intraseră în pata neagră de cerneală, lovindu-se între ei, formând bucăți de cristale care plutesc lin prin cer, până când atingeau trotoul rece și monoton, îmbrăcându-l încetișor în straturi bălane.

Fulgii de nea zburdau prin aer, lăsând dăre albe în spatele lor, ca și cum din ei ieșeau aburi strălucitori, gata să umple cerul. Ei dansau cu mișcări de balet fine, grațioase, care îți stârneau emoții. Când dansul lor se încheie, ele se așează lin pe trotuar, așteptând restul dansatorilor să coboare, pentru a strânge toată formația. Dacă ascultai cu mare în jurul tău, bucurându-te de liniște, puteai auzi, parcă dintr-o altă lume, instrumentele cântând pentru spectacolul fulgilor de nea.

După o vreme, fulgii așezați pe trotar au început să se adune și să formeze mormane voluminoase de zăpadă, care îți ajungeau până la genunchi. Totuși, încă mai erau câțiva dansatori de venit. Când și ultimul a aterizat, era deja dimineață. Acum orchestra și-a încheiat numărul, iar dansatorii și-au terminat reprezentația, dar spectacolul nu s-a terminat, ci de-abia a început- e prologul iernii.

Cristian Anastasia, clasa a VII-a

Bicicleta mea

Bicicleta mea are cadrul galben cu negru, mărimea L. Cauciucurile sunt mărimea 29, printre cele mai mari fabricate pentru o bicicletă. Sunt negre, iar pe ele este scris cu litere galbene Maxxis. Îmi place că are furcile de 155 mm și suspensia din spate de 55 mm, ceea ce îi conferă o atenuare mai bună a șocului la aterizare. Ambele sunt de la firma Rock Shox, numărul 1 în lume pentru suspensii de bicicletă. La bicicleta mea, ador frânele Shimano, deoarece sunt de vreo patru-cinci ori mai puternice decât cele pe care le-am avut înainte. Cadrul și suspensia de pe spate sunt de la o bicicletă numită Carver Transalpin 220, pe când frânele și pedalierul sunt de la Shimano. Îmi doresc foarte mult să îi schimb pedalele pentru că cele din prezent sunt îndoite și produc sunete groaznice în rulmenți.

Ai zice că bicicleta mea mă obsedează! Adorm gândindu-mă la ea, analizând fiecare componentă, fiecare detaliu, și mă trezesc cu dorința de a simți vântul în păr, din șaua ei. Dacă închid ochii câteva secunde, îmi imaginez cum stă în boxa întunecată, așteptându-mă să zburăm împreună.

Când stabilesc să ies în parc cu bicicleta, mă cuprinde cea mai mare bucurie. Cu atenție, dar și în mare grabă, îmi pregătesc rucsacul cu apă, casca de protecție, trusa de prim ajutor, kitul pentru biciclete, lanterna de cap, mănușile speciale de ciclism, ochelarii, gulerul, bluza termică și vesta mea preferată.

Nu am răbdare să aștept liftul. Cobor spre boxă pe trepte, le sar pe ultimele patru din fiecare serie. Am cheia pregătită în mână, aud sunetul metalic și deschid larg ușa, privind din prag prietenul meu drag în chip de bicicletă. E mare, nu încape în liftul blocului. O iau în brațe și o cobor pe trepte. Mă simt grozav de bine, mă simt puternic. Ies din scară și pedalez spre parc, apoi, odată intrat pe aleile parcului, măresc viteza și simt curentul în păr și bucuria în suflet.

Ajung la skatepark, îmi iau avânt de la distanță și pedalez tare, tare, pe traseul orizontal, până în punctul de coborâre. Ajuns acolo, încarc suspensia și apoi smucesc bicicleta pentru a ridica roata din față. Imediat după aceea, îmi concentrez greutatea în față, până la rampă. Când încep urcarea, stau drept, ridicat din șa, cu picioarele întinse, apăsând pedalele. În clipa următoare, îmi las greutatea pe spate, dar fără să mă așeza pe șa. Roata din față se ridică în aer deasupra rampei, până când simt că am atins înălțimea potrivită. Îmi aduc greutatea în față pentru a ridica și roata de pe spate în aer, pentru a mă înălța cât de mult. Sunt una cu bicicleta. Acum zbor! Urmează să pregătesc aterizarea.

Pentru asta, cobor mânerulele împingând în brațe și păstrând genunchii îndoiți, astfel încât să înalț roata din spate cât de mult, pentru a face aterizarea pe altă pantă. Sunt mândru de aterizarea mea! Încă am adrenalina la maximum! Tot iute, trebuie să frânez și să iau curba pe perete, astfel încât să finalizez traseul. A fost extraordinar! Mai vreau o dată!

Mă pregătesc pentru o nouă performanță. Aș vrea să reacționez mai repede, să sar mai sus, să stau în aer mai mult, să aterizez mai sigur.

Apoi, îmi port bicicleta în brațe pe trepte spre etaj, recunoscător că și ea m-a purtat pe mine în zbor și, plin de satisfacție, îmi iau rămas bun de la ea. Mă doare când sting lumina și încui ușa care acum ne separă, dar amândoi știm că ne vom întâlni din nou și vom petrece și mai aventuros timpul nostru împreună!

Răzvan Simion, clasa a VII-a

Pe pârtie

Mă uit în jos. Tot ce văd este o mare de alb, presărată cu pete multicolore: schiorii din fața mea care spulberau zăpada ca pe făină. Abia am coborât din teleschi, gata să fac ultima coborâre până să mă retrag într-o cafenea de la baza pârtiei și să îmi potolesc durerea de gât cu un ceai fierbinte.

E tare frig, picioarele mi-au înghețat în clăpării greoi. Ușor, ușor, ies din transa care mă stăpânea și iau exemplul schiorilor din față. Ce frumos e pe pârtie! Marea de lapte care te înconjoară îți dă timp să gândești, fără un subiect anume. Să gândești, nu „să te gândești la”. Îți furnizează spațiul necesar pentru a fredona o melodie preferată, acompaniat fiind de sunetele cauzate de mișcarea lină a schiurilor pe zăpadă. Întâi mai încet, apoi mai repede, am înaintat până am ajuns la mijlocul partidei. Acum deja îmi permit să spulber zăpada așa cum o făceau schiorii pe care îi vedeam înainte, cei care acum sunt deja la baza pârtiei, în cafenea, cu ceaiul la gură. Poate că deja au scăpat de durerea de gât, dar, pe când erau pe pârtie, știau că aceea a fost ultima oară când au putut schia, căci următoarea zi vor fi plecat acasă.

Eu, încă pe pârtie, mă uit în jur și văd cum începe să apună soarele. N-ar fi prima oară când rămân pe pârtii, fie chiar și după asfințit, așa că, ajunsă la baza pârtiei din nou, ce am de pierdut dacă mai urc odată cu teleschiul și cobor partia pentru ultima oară azi? Tot așa am zis și acum o tură, și acum două ture, și acum trei ture. Ceaiul nu pleacă nicăieri, cu tot cu cafenea, așa că aș putea să mă bucur de încă o coborâre. Cu greu, mă urc pe teleschi, iar acesta îmi oferă încă și mai mult timp de gândire decât pârtia chiar.

Acum e gol, pârtia e liberă. Doar eu mai împrăști zăpadă. Cobor la fel de lin ca înainte, dar parcă mai repede și mai încrezătoare. Mă grăbesc să ajung jos, parcă mă tem să nu fugă ceaiul de mine. Nici nu mai dau importanță pădurii din jurul meu, îmi văd de zăpada mea, albăstrită de cerul nopții tinere.

Victorioasă, îmi dau jos schiurile și merg în clăpării incozi până la intrarea în cafenea. Acolo îmi scutur picioarele și intru. Într-o liniște totală, îmi iau ceaiul în mâini ca să mă încălzesc, mă așez la masă alături de părinții mei și mă gândesc astfel: „Ce noroc că mama nu a uitat să-mi ia un ceai!”

Anastasia Mihăilescu, clasa a VII-a

Alaska

Ce mod mai bun de a-ți petrece o seară de iarnă decât făcând o mică plimbare prin pădurea de lângă orașul tău? Mă plimb printre brazii mari și bătrâni. Micul oraș din Alaska în care locuiesc este chiar la marginea pădurii, unde trăiesc tot felul de animale. Elani, lupi, tot felul de păsări...

Mereu am iubit natura. În ultimul an, nu am putut petrece mult timp în natură pentru că mereu a fost școala, teme, teste pentru care trebuia să învăț. Examele au fost și ele o problemă mare pentru mine. Mereu am avut note mari, fără greșeli, deoarece am muncit din greu acasă. Anul trecut nu am avut timp pentru nimic altceva... zilele au zburat: școală-teme-învățat-somn și tot așa. Doar în weekenduri eram liberă. Exact ca acum. Dimineața, mama m-a pus să merg la cumpărături pentru haine cu ea și alte lucruri de care am nevoie, în timp ce tata a dus-o pe sora mea mai mică la joacă, în parc.

Mă plimb printre pietrele un pic mai mari, știind că familia mea se bucură de ciocolată caldă lângă șemineu. Pădurea este frumoasă, copacii, pietrele și mușchii mă înconjoară. Cerul e înnorat, s-ar putea să ningă curând. O ceață se lasă, iar eu mă pierd în ea.

Mă uit la telefon. Ora 17:00. Ar trebui să merg acasă. Dar unde e orașelul meu? Mă uit în jur... mama va fi supărată dacă mă pierd. Chiar acum, tata probabil pregătește un brad în casă pentru Crăciun. Mereu împodobim bradul cu câteva zile înainte de ziua specială. Apoi, când voi ajunge acasă, vom începe să decorăm bradul în timp ce focul din șemineu pâlpâie vesel, lemnele trosnesc, se simte mirosul turtei dulci cu scorțișoară și vanilie, din cuptor. V-am spus că îmi place să visez cu ochii deschiși? Acea senzație când aluneci ușor într-o altă lume? Unde totul este bine și ai tot ce ți-ai dorit vreodată, și ești tot ce vrei să fii.

M-am întors la realitate și aproape am țipat când un nas mare și maro m-a împins. Stăteam pe o piatră, visând cu ochii deschiși, și nu am realizat că un elan s-a apropiat de mine. M-a împins. Blana lui, maro închis, de culoare ambrei, aproape strălucea. Coarnele lui erau aproape pufoase. Era destul de înfricoșător să fiu atât de aproape de aceste creaturi maiestuoase. M-am uitat în spatele lui și mi-am dat seama că aici era o întreagă turmă. Elanul care m-a împins era doar cel mai curajos. Toți se uitau la mine. M-am retras cu grijă, atentă să nu fac mișcări bruște. La o distanță sigură, mă întorc cu spatele. Atunci văd căsuța de păsări pe care sora mea a făcut-o acum un an și a pus-o în copacul de lângă poteca ce ducea spre oraș. Am găsit poteca și am mers acasă.

Când am ajuns acasă, după împodobirea bradului, am făcut niște cercetări despre elani. Mi-am dat seama că elanul care m-a împins era o femelă! Am numit-o în gând Alaska, după frumoasa țară în care am găsit-o. Și poate o să mă mai întâlnesc cu ea!

Natalia Roșu

Crăciunul în care mi-am întâlnit cel mai bun prieten

Afară ninge, este ajunul Crăciunului.

Stau în pat încercând să adorm. Stau să mă gândesc oare ce o să primesc mâine dimineață. Aveam un lucru care era pe lista mea de 3 ani, dar nu l-am primit niciodată. Era o alpacă! Voiam mult de tot un prieten în care să pot avea încredere și care să îmi țină companie. Anul acesta nu mai aveam nicio speranță că voi primi acea alpacă dorită.

M-am dat jos din pat și m-am dus spre fereastră. Toată strada era acoperită cu o pătură albă și pufoasă, fiecare casă era decorată cu multe luminițe de diferite culori care pâlpâiau încet. Sus, pe cerul înstelat, se afla luna. Lumina întregul sat. După câteva minute, am reușit să adorm.

Când m-am trezit, mi-am luat telefonul și am văzut că era șase dimineața. Nu mai puteam adormi, așa că am decis să mă duc jos și să văd câte cadouri erau.

Cred că erau 100 de cadouri sub brad! M-am apropiat să văd care sunt pentru mine. Am numărat cinci, două mai mari, două mai micuțe, iar unul foarte mic. Ce putea fi în acel mic cadou? Mai aveam de așteptat un pic.

Eram pe fotoliu, lângă brad, când îi aud pe părinții mei coborând pe scări. I-am așteptat la capătul scării. Era șase jumate.

-Haideți să desfacem cadouri! Le spun eu.

-Acum venim. Răspunse mama.

M-am așezat lângă muntele de cadouri. Am început să împart cadourile după nume.

După ce am terminat de împărțit cadourile, m-am repezit să desfac cele cinci pachete. Cele două mai mari erau o pereche de căști și o tabletă, cele mijlocii erau un set de creioane și un castron de apă sau mâncare pentru animale. Nu aveam idee ce să fac cu el, deoarece noi nu aveam niciun animal. La final am deschis cel mai mic pachet. Era o zgardă cu o plăcuță de metal pe care era gravat “Mr. Fluffmaster” acela era numele care voiam să îl aibă alpaca mea.

-Vino afară să vezi ceva! Spuse tata

-Bine...? Am spus eu neștiind ce se înâmplă.

Afară, în curtea din spate, într-un colț, era un gard după care se aflau grămezi de fân.

-Așteaptă și închide ochii! îmi spuse mama.

Am ascultat-o curioasă.

După un minut ce se simțea ca două ore, am auzit pași.

-Îți poți deschide ochii acum, spuse mama.

-Bine, spun eu.

Îmi deschid încet ochii. În fața mea se afla mama care avea lângă ea o alpacă! Încep să plâng, și mă apropiu încet de alpacă. Când am ajuns lângă ea, a început să mă inspecteze. Mi-am întins mâna să văd dacă mă lasă să o mângâi. M-a lăsat!

Am intrat cu tot cu apacă în casă. Și am mâncat micul dejun fericiți.

Acum eu și Mr. Fluffmaster suntem inseparabili. Tot timpul, după ce îmi termin temele, stau și mă joc cu el. Suntem cei mai buni prieteni!

Dacă nu l-aș fi primit pe Mr. Fluffmaster, probabil m-aș simți mult mai singur.

Acesta a fost Crăciunul în care mi-am întâlnit cel mai bun prieten!

Sofia Talabă, clasa a VI-a

La bunici, în ajunul Crăciunului

În seara de ajun, când satul strălucea, m-am oprit în fața casei bunicilor și am privit ferestrele care se vedeau calde și luminate. Îmi doream ca totul să rămână la fel de frumos ca în anii trecuți.

Zăpada ar putea acoperi toate grijile, mi-am zis.

- Intră! a strigat bunica, deschizând ușa larg.

Când am intrat, am simțit cum bucuria începe. Bradul mare din sufragerie stătea în colț, iar globurile sclipind păreau niște stele adevărate. Sub brad, cadourile frumos așezate așteptau cuminiți. Pe masă era cozonacul bunicii, încă fierbinte și numai bun de mâncat.

M-am uitat la focul din sobă și mi-am amintit toate ajunurile în care bunicul îmi spunea povești. Îmi zicea mereu să nu uit ce înseamnă Crăciunul: să fim buni și uniți. Poate că Moș Crăciun chiar ar veni și anul ăsta, m-am gândit, așa cum speram mereu când eram mică.

- Hai, vino la masă! m-a chemat bunica.

Mi-ar fi plăcut să opresc timpul, să stau acolo mai mult. Dar știam că trebuie să trăiesc clipa așa cum este ea.

Afară, fulgii cădeau liniștiți, acoperind toată curtea. Beculețele din brad clipiră, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că magia chiar există. Atunci mi-am zis că acest Crăciun e cu adevărat special, deoarece a sta împreună cu bunicii nu este ceva ce poți face în fiecare zi.

Și, în acel moment, m-am hotărât: de acum înainte, în fiecare ajun, voi veni la bunici. Pentru mine, Crăciunul va rămâne mereu o poveste adevărată, plină de lumină, alături de familie.

Rebeca Diac, clasa a VI-a

O dimineață obișnuită

Părea o dimineață normală. M-am trezit și m-am uitat pe geam. Totul era negru. Stai. Ba nu. Erau doar draperiile. M-am ridicat din pat și le-am tras. Acum totul era alb! Ningeaa așa de puternic, dar așa de frumos, iar copiii erau afară, jucându-se și făcând oameni de zăpadă.

În casă e cald și miroase a brad și turtă dulce - mirosul meu preferat din lumea toată! Am deschis ușa de la intrare și am ieșit în picioarele goale. Pisica s-a strecurat pe lângă mine într-o clipită. Am râs și ne-am aruncat în zăpadă. M-am rostogolit, râzând în hohote. Când m-am întors, pisica era de negăsit. Am căutat-o, am strigat-o, până când am găsit-o sub un munte de zăpadă, încercând să iasă de acolo. Am scos-o și am intrat amândouă în casă. Năsucul ei era rece ca gheața, iar picioarele mele erau bocnă. Ne-am așezat lângă șemineu și ne-am încălzit, dar în același timp ni s-a făcut foame. Am intrat pe ascuns în bucătărie și am mâncat niște cozonac. Când ne întorceam în sufragerie, după ce terminasem de mâncat, am văzut lângă ușă calendarul. Era 25 decembrie! Era Crăciunul! Iar eu uitasem!

Am urcat în grabă sus și am trezit pe toată lumea din casă strigând în gura mare "E Crăciunul! Treziți-vă! A venit Crăciunul!". Când s-au trezit cu toții, am mers jos, lângă brad. Am băut ciocolată caldă, am mâncat turtă dulce, am cântat colinde, am deschis cadouri, am povestit și ne-am bucurat împreună.

Până la urmă, se pare că nu a fost o dimineață chiar obișnuită...

Stoicescu Sarah, clasa a VI-a

O petrecere de Crăciun aproape eșuată

Totul s-a întâmplat în Ajunul Crăciunului, când eu și familia împodobeam bradul. Ca de obicei, părinții s-au dus să ia pomul. Pe acesta îl aveam de când mă știam. I-am ajutat

să cărăm decorațiunile: globuri, fundițe, fulgi de zăpadă și multe altele.

Când am început să ascultăm colinde și să împodobim casa, deja am simțit magia Crăciunului prin apropiere.

Familia noastră hotărâște ca în fiecare an să aleagă o culoare nouă pentru decorațiunile bradului. Așa că anul acesta culoarea aleasă este roșu. Am cumpărat cu mama globuri roșii cu sclipici, cu forme diferite, mici și mari. Mai erau și niște fundițe vișinii prinse de ramurile bradului. După câteva ore, bradul deja era aproape gata... deși mai avea nevoie de un singur lucru, acesta fiind luminițele colorate. Nu știu cum am putut uita de ele! Când am aprins luminițele, am văzut cum totul strălucea și avea farmec. Însă, era timpul să mergem la culcare pentru că a doua zi venea Moș Crăciun și aveam invitați.

De dimineață, eu și cu familia am deschis cadourile de la Moșu'. AM PRIMIT JUCĂRII! După ce m-am spălat pe dinți și m-am îmbrăcat într-o rochiță, am început să pregătesc aperitivele.

-Ce aş putea face? zic eu.

-De ce nu pregătești niște frigărui făcute din măsline și șuncă? spune mama.

-Oare să fac asta?

-De ce nu? invitaților le plac aceste aperitive.

-Bine.

Când am băgat aperitivele la frigider și prăjitura în cuptor, soneria a sunat.

-Cine a ajuns? strig eu din bucătărie.

-Bunica, spune tata din sufragerie, în timp ce aranjează masa.

Merg să-i deschid!

Am așezat invitații la masă și am început să povestim, dar, din nefericire, s-a ars prăjitura, s-a luat curentul și cel mai rău, globul meu preferat luat de la Disney s-a SPART. Era preferatul meu deoarece avea un carusel cu toate personajele Disney. Atunci m-am dus în camera mea și am început să plâng, era clar că ziua de Crăciun era stricată. Mama a venit repede la mine și mi-a spus:

-Știu că globul acela era preferatul tău, dar accidente se mai întâmplă. Plus, Crăciunul nu este despre perfecțiune, este despre a fi împreună cu familia și cu cei dragi.

-Știu, am zis eu.

-Așa că hai să ne distrăm, să cântăm și să mâncăm, zise mama.

-Bine.

Dacă nu venea mama să discute cu mine, probabil că ratam o seară foarte frumoasă. A fost un Crăciun reușit, chiar dacă nu așa cum îl defineam eu la început. Adevărul e că m-am distrat. Partea mea preferată a fost atunci când ne-am dat cadourile unii altora. Și până la urmă, am reușit să îmi lipsesc globul cu lipici, am fost foarte fericită.

Chivaru Carina, clasa a VI-a

Ai patinat vreodată cu pinguinii?

Sunt acasă cu o săptămână înainte de Crăciun . Iubesc cărțile și pinguinii. Până acum, în fiecare an, de Crăciun, am învățat ceva nou .

-Maia ! Vino să îți faci lista de Crăciun !

--Știu ce îmi doresc. Îmi doresc pace, fericire, iubire în toată lumea și o expediție la Polul Nord ca să patinez cu pinguinii.

Am explodat de fericire când am auzit că o să mergem de Crăciun la Polul Nord. Mi-am îndesat în ghiozdan toate cărțile despre pinguini pe care le aveam.

În seara de ajun, am mers la aeroport însă.....

-Zborul către Polul Nord a fost anulat! strigă cu vocea aceea enervantă doamna de la informații, prin difuzor.

Am început să plâng . Nu se putea . Cel mai mare vis al meu sa spuserase .

--Domnișoară, sunteți bine ?mă întreabă cu o voce firavă cineva .

-Da, mulțumesc. Și atunci am observat vorbeam cu un pinguin . Un pinguin adevărat. Avea o valiză micută și veche .

- M-am pierdut de familia mea, zise el . Era micuț de înălțime , avea cei mai dulci ochișori si blănița pufoasă, cu ciocul auriu și lăbutele mici. Locuiesc la Polul Nord

- Și eu tot acolo trebuie să merg Ai bănuți la tine ?

-Doar bucata aceasta de gheață magică. O am de la familia mea . Nu se topește niciodată și îți dă mereu speranță. Uneori speranța te ajută să treci peste momentele grele. Mi-a întins aripa . Eu sunt Domnul Pinguin .

Creatura aceasta mititică mi-a îndeplinit toate dorințele de Crăciun. Pinguinul înseamnă pace, fericire și iubire. Mai aveam doar ceva pe listă.

-Hei, vrei să mergem la patinoar?

-Nu am mai mers la patinoar până acum .

L-am luat de aripă și am plecat în tăcerea nopții spre patinoar. Spre suprinerea mea, nimeni nu l- a observat .

-De ce nu te văd ?

-- Păi, nu vor să mă vadă. Nu-i așa ? Mi-a făcut cu ochiul.

Tu vrei să mă vezi din toată inima. Am dat încet din cap, surprinsă de istețimea pinguinului .

Când am ajuns, am patinat încet unul lângă altul . Atunci când cădeam, ne ajutam și mergeam mai departe.

Acum știu că un prieten adevărat este oricând lângă tine. Și nu contează cum arată, ci cum îi este inima.

Iar inima pinguinului era caldă . Era fierbinte .

Ozana Mătășel, clasa a V-a

Ultimul Crăciun de suferință

Într-un oraș uitat de lume, trăiam eu, o maidaneză albă cu pete negre, maro și portocalii.

Aveam ochii verzi și o blana lungă, neîngrijită. Eram bătrână și nu mai auzeam sau vedeam așa bine.

Într-o zi, mă plimbam prin oraș, când am simțit ceva rece atingându-mi nasul. Mă uit în sus și văd că începuse sa ningă. Fug repede în spatele unui bloc unde aveam o cutie udă cu un prosop murdar de noroi. Acolo era casa mea. Mă așez acolo și încerc să dorm. Când m-am trezit, zăpada era peste tot, aproape ca nu am mai putut ieși de sub cutie. „Acum unde voi sta?” mă întreb eu dezamăgită. Nimeni nu mă voia, deoarece eram urâtă și oricum, nici eu nu mai aveam nevoie de nimeni, știind ca nu mai am mult de trăit.

Am început să mă plimb și să caut de mâncare. Pe stradă erau foarte mulți oameni, deoarece era noaptea de Crăciun. În parcuri, copiii râdeau, se dădeau cu sania și vorbeau despre ce cadouri și-ar dori fiecare. Printre acei copii era și Mia, o fetiță brunetă și zâmbitoare, ea și mama ei se mutaseră de curând în blocul unde aveam eu „casa”. Mia și mama ei veneau mereu să îmi dea de mâncare, îmi puseseră și un prosopel pe care îl spălau o dată pe săptămână. Dar, în ultima vreme, nu au mai trecut pe la mine. Mă apropii de ea și mîna uşor, ea se uita la mine și zâmbeşte, apoi îmi spune:

-Ești bine? Ți este foame?

-Miau! Miaun eu ușor. Nu eram bine, din cauza vârstei mele de 18 ani omenești, corpul meu începuse ușor, ușor sa cedeze.

M-am întors cu spatele și am plecat. Mergând ușor, am observat că afară începuse să se facă din ce în ce mai frig. Am fugit în magazinul de materiale textile și m-am ascuns în spatele materialelor. Spre norocul meu, acel magazin nu putea fi închis niciodată, nici măcar de sărbători, deoarece era foarte important pentru orașul nostru. Oamenii nu prea mai aduceau haine la noi în oraș, așa ca cetățenii trebuiau să învețe să le facă singuri. Am dormit destul de mult. Se facuse ora 15:30, am ieșit din magazin. Afara era și mai frig. Fug cu o bucată mare de material spre casa mea. Acolo o așez frumos, iar apoi mă duc să iau mâncare de la un coș de gunoi din apropiere. M-am urcat pe el și am început să scormonesc. Dintr-o dată dau peste ceva foarte ascuțit. MIAU!!! Am strigat eu. Toată laba mea era roșie, sânge peste tot. Am decis să plec acasă. Pot rezista o zi fără mâncare, zic eu.

A mânca și a dormi erau lucrurile care mă făceau cea mai fericită, dar acum nu mai aveam ce să fac. Merg șchiopătând pe drumul rece și alunecos.

Începusem să respir greu și ochii mei se facuseră grei. Am crezut că îmi era doar somn. Când ajung acasă, văd că în bolul meu murdar era niște cârniță, știam că Mia fusese acolo. Mă apropii de bolul cu mâncare, dar parcă pofta mea s-a dus. Cad lată și inspir și expir ușor. Pufai odată și... gata. Credeam că s-a terminat... Știam cine va suferi mult. Știam că Mia mereu se ruga de mama ei să o lase să mă ia acasă la ea și știam ce voia ea de Crăciun pentru ca într-o zi îmi șoptise că își dorește ca eu să fiu pisica ei.

Ceva cald mă ridicase ușor de pe pământ, credeam că sunt în rai. Apoi o voce cunoscută mi-a șoptit ceva:

-Oh, pisicuță, ce ai mai făcut unde te-ai tăiat așa adânc?

Deschid ochii și vad că mama Miei mă ținea în brațe.Trăiam. Ea m-a dus la veterinar și m-a spălat bine. Într-un final, devenisem cadoul mult dorit de Mia.

Sofia Calcișcă, clasa a VI-a

O dorință de Crăciun

În sătucul înzăpezit Crăciunul se apropia, însă nu se simțea așa. Mai erau trei zile până la Ajunul Crăciunului. Toby, un băiat de 11 ani, era singurul care iubea Crăciunul.

Nicio decorațiune de Crăciun, niciun om de zăpadă, niciun brad împodobit, nimeni nu credea în această sărbătoare.

Toby a luat un stilou și a început să scrie o scrisoare pentru Moș Crăciun. S-a ascuns în dulap pentru a nu fi văzut că face acest lucru:

„ Dragă Moș Crăciun,

Aici nimeni nu crede în Crăciun în afară de mine. Tot ce îmi doresc în acest an este să creadă toată lumea din sat în tine, să împodobim bradul, să îți lăsăm biscuiți și lapte în ajun.

Toby”

Băiatul a pus scrisoarea într-un plic, a lipit timbrul și s-a dus la poșta satului pentru a o trimite. În noaptea aceea, Toby nu a putut dormi, se gândea la scrisoarea sa. Într-un final a adormit.

În Laponia...

- Moșule, ați primit o scrisoare de la Toby, un băiat cuminte, a zis elful.

- Dă-mi-o să o citesc, te rog.

După ce Moșul a citit scrisoare a spus:

- Dragii mei, avem o nouă misiune, trebuie să aducem Crăciunul băiatului!

Moșul, renii și doi elfi au plecat cu sania în satul lui Toby. Ajunși acolo, merseseră și intraseră în casa băiețelului, l-au luat în brațe adormit și l-au așezat în sanie.

Toby se trezise, însă nu era în patul său, ci în visul tuturor copiilor, Orașul Crăciun.

Era frig, dar și cald în același timp, peste tot mirosea a scorțișoară, nucșoară, cuișoare, turtă dulce și ciocolată caldă. Elfii îl înconjurau curioși. Doamna Crăciun venise lângă el cu un palton gros și o pereche de ghete. Toby i-a spus că îi este sete așa că bătrâna l-a dus la cafeneaua orașului. Intrând acolo, s-a izbit de o mireasmă de portocale uscate și acadele colorate cu roșu și alb. Toby și-a luat specialitatea zilei, ciocolata caldă cu frișcă, bezele, acoperită cu praf de acadea. Avea gust de bucurie. Băiatul nu mai gustase ceva mai delicios până atunci.

După ce a băut două pahare, a intrat în fabrica de jucării. Loc mai frumos nu văzuse niciodată. Existau benzi care transportau jucăriile colorate din lemn. Erau de toate, mașinuțe, păpuși cu haine cusute chiar de Doamna Crăciun, ursuleți și tot felul de animăluțe. Culoarele se alergau și se jucau cu ochii lui Toby. El a fost lăsat să își aleagă orice jucărie, însă el a spus că tot ce își dorește este ca familia și satul său să creadă în Crăciun.

Moș Crăciun l-a condus pe Toby în centrul orașului unde se afla cel mai înalt și frumos brad din lume. Băiatul era uluit. Fiecare glob fusese pus de un elf, un om de zăpadă, o creatură din Orașul Crăciun. Moșul i-a dăruit un glob pe care Toby și-a scris numele, apoi renii, Vixen și Comet, au început să zboare cu băiatul pe spatele lor. Ei l-au urcat pe Toby în vârful bradului unde și-a așezat globul. Comet și Vixen erau foarte jucăuși, Prancer și Cupid iubeau acadelele, îl lingeau pe Toby pe degete. Rudolph lumina fața băiatului de fiecare dată, Dasher era cel mai rapid, Dancer un bun balerin în aer, Blitzen era cel mai pufos și Donner era cel mai cuminte.

Toby trebuia să se întoarcă acasă, însă nu dorea, voia să rămână acolo pentru totdeauna. Moșul pregătea sania și renii, iar Toby îi îmbrățișa pe elfi și pe Doamna Crăciun:

- Mulțumesc că mi-ați oferit cea mai bună zi, a șoptit Toby.
- Cu mare plăcere, Toby, să te întorci curând! a spus Doamna Crăciun. Toby, a continuat ea, Crăciun Fericit!

Băiatul a zâmbit și s-a îmbarcat în sanie. Înapoi lângă sat, Moșul i-a făcut lui Toby cu ochiul. Băiatul nu înțelegea, crezuse că Moșul îi va împlini dorința. Le-a spus rămas-bun Moșului și renilor și a plecat. Intrând în sat, părinții lui și ceilalți locuitori l-au înconjurat:

- Unde ai fost, dragule?? a întrebat mama sa speriată.
- Cu toții ne-am făcut griji!! a țipat un sătean.

Lipsești de două zile! a zis tatăl său.

Toby și-a dat seama că azi era Crăciunul. Cum era posibil? El lipsise pentru câteva ore. Timpul trecea mai repede în Orașul Crăciunului.

- E un miracol de Crăciun!! a strigat cineva.

Toți locuitorii satului s-au întors, acel cineva era chiar **MOȘ CRĂCIUN!**

- Eu sunt vinovatul, eu l-am dus pe Toby în orașul meu, Orașul Crăciun. Am vrut să îi arăt magia Crăciunului, însă lui deja i-am arătat-o, acum e rândul vostru! Vă știu pe toți. Ce ai mai făcut, domnule Daniel, ai mai făcut năzbătii? Chiar mi-a părut rău că mama ta te-a pedepsit de Crăciun la 10 ani, nu ai mai ieșit din camera ta, iubeai atât de mult Crăciunul!

- E...e...e **ADEVĂRAT!** a spus uluit domnul Daniel.

- Normal că e adevărat, doar sunt Moș Crăciun.

- Dacă ești cine spui că ești, unde îți sunt renii? a întrebat o femeie.

- Rudolph, Vixen, Prancer, Blitzen, Comet, Cupid, Dancer, Donner și Dasher, veniți!!

Într-o secundă, renii Moșului au apărut cu tot cu sania imensă plină cu elfi.

Sătenii erau uimiți. Moș Crăciun exista. **REPET, MOȘ CRĂCIUN EXISTA!**

- Acum, mă credeți? a întrebat Moșul.

- Da... au zis sătenii încă uluiți.

- Bine, atunci...

După ce a spus asta a făcut un semn din mână și, dintr-odată, tot satul era decorat de Crăciun. Toată lumea era fericită.

De atunci, satul lui Toby sărbătorea Crăciunul. Tot orașul mirosea a turtă dulce și lapte lăsat pentru Moș Crăciun. Aveau și ei un brad imens.

Moșul i-a îndeplinit dorința, de aceea i-a făcut cu ochiul. Anul următor când a venit pentru a-i lăsa cadoul lui Toby, băiatul s-a trezit în mijlocul nopții pentru a-i mulțumi:

- Îți mulțumesc, Moșule, pentru... tot!
- Plăcerea este a mea, Toby! a zis Moșul.

I-a făcut cu ochiul lui Toby și a dispărut...

Maria Cristescu, clasa a VI-a

Noaptea luminoasă ca soarele

Te-ai gândit vreodată, când te-ai culcat în patul tău călduros și moale, cum arată noaptea cu adevărat? Cum arată fără blocuri și fum, în toată măreția ei?

Eu am văzut-o. Poate nu pe cea autentică, dar dintre miile ei de versiuni, am văzut și eu una impresionantă. Înacea noapte, eram la munte și făcusem un foc, iar lumina portocalie era un mic punct în marea de întuneric. Ieșeau mici flăcări ce arătau ca niște artificii orbitoare. Nu te puteai uita le ele. Un pas mai departe de foc era îngrozitor de frig, dar el era deosibit de călduț. Pe cer, Luna lumina ca razele Soarelui și arăta ca o lăcrămioară pe un tablou pictat negru ca abanosul. În mici grămezi ședeau diferite stele albastre și galbene, de diferite mărimi și poziții. Se vedeau aproape toate constelațiile. Niciun nor nu își făcea prezența, era destul de milos pentru a ne lăsa să vedem grandioasa noapte.

Voiam să explorăm împrejurimile, dar nu am fost lăsată din cauza întunericului copleșitor. Pietrele scilipeau ca aurul de la diferitele lumini, iar iarba se ascundea în spatele lor. Animăluțele se culcaseră, în afară de prădătorii nemiloși care așteptau prin umbre. Trebuiau și ei să supraviețuiască, nu? Copacii aveau o culoare de verde foarte adânc, ca pielea unei broaște. Erau mari și maiestuoși și, totuși, primitori. Arborii din curțile oamenilor și de pe munții îndepărtați lăsau umbre ce formau o negură liniștitoare. Picura foarte ușor, iar iarba foșnea blând. Niște greieri deranjau liniștea solemnă cu diferite sunete, dar nu erau constante. Era absolut hipnotizant. Din păcate, se făcuse cam târziu și a trebuit să mă duc la culcare.

A devenit o amintire foarte frumoasă. Ai văzut o noapte mai liniștitoare decât asta?

Sofia Pușcașu, clasa a VI-a

Aventura unui fulg fragil

Fulgii de nea au început să cadă din cer, în sfârșit venea Crăciunul cu adevărat! Copiii începuseră să iasă din casele lor unul câte unul, zâmbind cu gura până la urechi și veseli datorită ninsorii. Peste câteva ore, o plapumă grea și groasă se așternuse peste pământul umed din cartierul unde locuia Toby, un băiețel de zece ani, cu părul brunet și ondulat, ochii verzi și strălucitori ca două stele mari, scund pentru vârsta lui, dar plin de viață, mereu bucuros și gata de joacă.

Într-o zi geroasă de decembrie, în timp ce ninge tare, Toby a decis să iasă afară împreună cu prietenii săi pentru a se bate cu bulgări și a face oameni de zăpadă. Când băiatul ajunsese afară, auzi o voce din depărtare, ca și cum doi oameni vorbeau deasupra lui:

-Mami, eu când voi ajunge să cad? spuse un fulg de zăpadă micuț și fragil.

-Vei putea zbura în scurt timp, scumpule, dar acum este timpul să plec, zise mama fulgului mic cu lacrimi în ochi.

-Nu, lasă-mă să vin cu tine! a țipat fulgul, dar era prea târziu, mama lui deja plecase.

Fulgul minuscul începu să plângă, dar atunci se desprinse și el de norul rece și a început să plutească maiestuos spre sol, lăsându-se purtat de vânt. Peste câteva minute, fulgul a simțit ceva cald, aterizase pe ceva straniu. Atunci, Toby simți și el ceva rece pe nasul său. Era un fulg de zăpadă! Nasul lui era rece din cauza frigului, așa că fulgul nu se topea. Băiatul a luat cu grijă fulgul de pe nas și l-a pus pe mînușa sa impermeabilă, iar în acel moment fulgul a început să vorbească:

-Hei, cine ești tu? Mă poți lăsa jos?

-Eu sunt Toby, dar cum poți vorbi? Ești un fulg de zăpadă! Zise băiatul nedumerit.

-La această întrebare nu îți pot răspunde, nici eu nu știu. Totuși, asta nu contează, numele meu este Fulgușor! Ai vrea să fim prieteni?

-Desigur, Fulguș-

Toby nici nu a apucat să termine ce avea de spus, deoarece Fulgușor fusese luat de vântul puternic. Băiatul s-a întristat puțin, deoarece tocmai își făcuse un nou prieten, dar oricum știa că, până la urmă, avea să îl piardă pe Fulgușor. Mai târziu, când Toby s-a întors acasă, a fugit direct în camera sa și l-a desenat pe Fulgușor în semn de prietenie și pentru a-și aduce aminte de el în fiecare iarnă. Desenul a fost apoi lipit pe perete și încă este acolo până în ziua de azi. Acum, Toby are 12 ani, incidentul s-a întâmplat acum doi ani, dar Fulgușor încă nu a fost uitat de către prietenul său.

Velicu Maria Bianca

Globul de sticlă

Fereastra din casa acoperită de nea înghețase. Focul din șemineu aducea o lumină caldă în cămăruța mică. Podeaua de lemn era rece la fel ca și picioarele lui Noelle. Singură, înfrigurată în căsuța din vale, Noelle, o fată de doisprezece ani, o aștepta pe bunica ei de Crăciun. Bătrâna era în orașul de lângă casa lor din vale.

Noelle își dorea doar să petreacă Crăciunul cu bunica ei. A luat o pătură tricotată de bunica sa și s-a strecurat afară, în zăpadă. A privit orașul:

- Bunico, unde ești??

După ceva timp, bunica a sosit cu o cutie în brațe și cu zâmbetul pe buze.

- Noelle, draga mea, Crăciun fericit!

- Buni, unde ai fost?

- În oraș. Și ți-am adus un cadou! a spus bunica.

- Poftim?! Buni, nu avem destui bani nici pentru mâncare, de unde ai luat banii??

- Am vrut să fie o surpriză! Răspunse bunica fără a da explicații fetei.

Adevărul este că, luni de zile, bunica economisise banii cu greu, dar cu bucurie, pentru a-i oferi nepoatei sale un cadou minunat. Era cel mai frumos lucru pe care Noelle l-a văzut.

Era un glob de sticlă în care se afla o casă de turtă dulce acoperită cu glazură de scortșoară, mentă, vanilie, portocale uscate și acadele. Erau oamenii de turtă dulce în fața casei, oameni de zăpadă, reni și elfi jucăuși. Cel mai frumos era bradul din fața casei, împodobit cu cele mai frumoase decorațiuni, beteală, luminițe și globuri roșii. Baza globului avea o rotiță. Noelle a rotit-o și a început să se audă:

„We wish you a merry Christmas

We wish you a merry Christmas

We wish you a merry Christmas and a happy new year

Good tidings we bring to you and your kin

We wish you a merry Christmas and a happy new year.”

Fata îmbrățișat-o strâns pe bunica. Era cea mai fericită. Nu mai primise niciodată un cadou deoarece nu aveau destui bani. Noelle intuia strădania buncii, așa că începu să plângă de recunoștință.

- Mulțumesc, Buni!! Te iubesc atât de mult! a strigat fata.

- Și eu te iubesc! a răspuns bunica.

- Mă duc să prepar supa, a continuat ea.

- Bine, Buni!

Bunica era totul pentru Noelle. Ea avea grijă de fată de când s-a născut deoarece părinții fetei au murit de când avea câteva luni, așa că bunica a fost ca o mamă pentru Noelle. Batrâna era specială, zâmbetul ei încălzea până și o inimă înghețată. Îmbrățișarea ei dulce o alina de fiecare dată.

Noelle s-a dus pe fotoliu ținând în palme globul de sticlă rotind roțița. Fredona cântecelul, încercând să îi învețe versurile.

Dintr-odată, globul de sticlă a prins o înăuntrul său. Noelle nu mai era pe fotoliul zdrențuros din casuță, ci în fața unei casuțe de turtă dulce. Casa aceea arăta delicios. Noelle a deschis gura și a mușcat din glazura de mentă, rocăritoare. Apoi a gustat din cea cu scorțișoară și din cea de vanilie, însă cea mai bună a fost cea cu portocale uscate și cu acadele. Nu mai gustase ceva mai delicios. Doi oameni de turtă dulce au întâmpinat-o confuzi.

- Ce ne mănânci din casă?? a întrebat omulețul îmbufnat.

- Îmi pare rău! nu știam că e casa voastră, a spus Noelle.

- Acum o să ne ningă în casă! a țipat celălalt omuleț.

- Nu pare că ninge aici, a răspuns fata.

- Asta pentru că nimeni nu a scuturat globul până acum. Când eram în piața orașului de unde ne-a luat bunica ta, toată lumea ne scutura, ninge mereu! a strigat omulețul enervat.

- Oh, nu, se apropie! În casă! au exclamat turtele.

Au fugit toți în casă, se uitau pe fereastră la ce se întâmplă. Capul Bunicii era atât de mare, se apropia de glob. Lumea de acolo era micșorată, așa că prin sticlă se vedea tot, uriașa bătrâna venind. S-a întâmplat. Ea a scuturat globul. Deodată, a început să ningă foarte tare, o furtună de nea. Ninsoarea se opri. În fața casei era o grămadă de zăpadă, nu puteau ieși din casă. Unul dintre turte a zdrângănit un clopoțel și, ca prin minune, câțiva oameni de zăpadă au luat lopeți și au dat toată neaua din fața ușii. Brusc, bunica a rotit roțița. Cineva a bătut la ușa de turtă dulce. Turtele au deschis-o. Erau copiii, colindau, copiii cântau „We wish you a Merry Christmas” de aceea se auzea din afara globului cântecele. Era minunat! Totul era magic! O lume nouă se ascundea într-un glob de sticlă.

Mai târziu, turtițele au pregătit o masă aleasă. Pui la cuptor rumenit, budinci de Crăciun, rață în sos de portocale, castane fripte, bûche de noël și multe alte delicii. Oricât de bună era acea masă, bunica lui Noelle nu era acolo, așa că ea nu era fericită complet. Fata ar fi ales să nu mănânce nimic de Crăciun și să stea în frig decât să mănânce bunătăți și să stea la căldură, fără bunica ei. Nu putea să mănânce rața cu portocale în timp ce bunica o aștepta la masă cu o supă de legume după ce nu a mai mâncat nimic ca să își permită un cadou pentru nepoata ei. Noelle s-a ridicat :

- Mulțumesc tuturor, însă trebuie să plec înapoi, la bunica mea.

- Dar nu ai mâncat nimic! a spus turta.

- Știu, însă oricât de mult mi-ar plăcea, trebuie să mă întorc la bunica, fără ea, nu e Crăciunul pentru mine!

După ce a zis asta, a plecat. Turtița i-a spus că pentru a pleca trebuie să își dorească acest lucru, așa că îndată s-a teleportat înapoi pe fotoliul zdrențuros. Noelle s-a dus în bucătărie, bunica puse în bol supele și își aștepta nepoata:

- Buni, am ajuns, îmi pare rău că am întârziat, însă ți-am adus ceva! a exclamat fata și i-a dat turta dulce cu portocale uscate și acadele.

- De unde o ai?? a întrebat bătrâna.

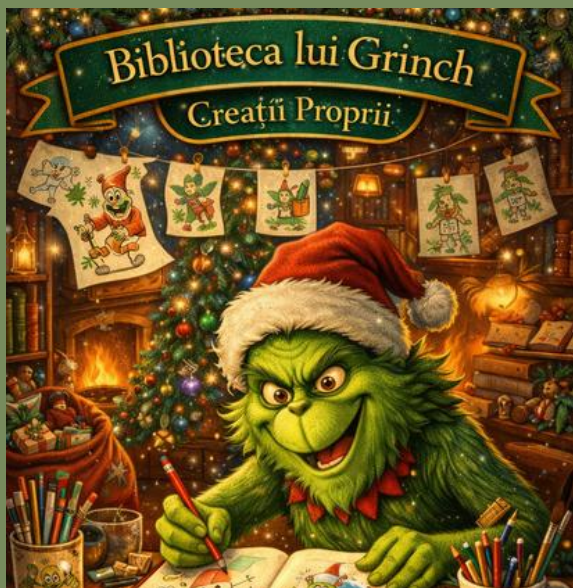
- Crăciun Fericit, Buni!

- Îmi pare rău că nu ți pot oferi o masă delicioasă. a șoptit bunica tristă.

- Nu am nevoie de o masă delicioasă ca să fiu fericită, am nevoie doar de tine! a răspuns Noelle

Maria Cristescu, clasa a VI-a

Țările Comaranului. Partea a II-a

În mica piață a capitalei, se adunaseră nu doar piticii din cele două clanuri, ci și oameni veniți de peste hotare, câțiva nomazi reptilieni și, pe alocuri, chiar și orci sau alte creaturi ce nu aparțineau uneia dintre marile țări ale Comaranului. Un pitic bătrân, îmbrăcat într-o robă albă cu dungi argintii, se urcă pe scena temporară și se apropie de podiumul de lemn, de pe care luă un plic. Hârtia îngălbenită purta un sigiliu din ceară albastră, reprezentând un coiot desenat primitiv, alături de inițialele S.H.

Bătrânul își dresе vocea și tună asupra mulțimii:

- Horg Britlist al treisprezecelea, fiu al lui Dorg, fiu al lui Gorg, frate al lui Org, crai al Pădurilor de Vest și pârcălab al Jlisthiei, mă acceptați ca sol al noului conducător al clanului?

- Te acceptăm! răspunseră piticii la unison.

Horg deschise plicul și scoase un pergament, și acesta sigilat. Rupse sigiliul, iar vocea îi răsună:

- Dragi concetățeni, din cauza decesului prematur al lui Irth Gradeon, suzeran al lui Haad cel de după Munți, vă informăm că Vitu Ko, fiu al lui Hitu și domnitor peste Câmpiile de Nord, va fi noul conducător al clanului Silverhound.

Liniștea se lăsă ca un vâl peste mulțime, dar doar pentru o clipă, căci susținătorii noului lider porniră o sărbătoare ce avea să dureze zile întregi, luându-l cu asalt capitala și întinzându-se în tot restul țării.

- Tată... ce se întâmplă?

Vitu Ko îi spuse câteva cuvinte străinului, iar acesta plecă grăbit, lăsându-
chipul de privirea fiului. Bărbatul împinse pumnalul însângerat pe masă și
aruncă într-un sertar, pe care îl trânti.

- Vezi tu, Mitu... uneori, pentru a face bine multora, trebuie să rănești p
unii. Irth este... Irth era... un pitic slab. Nu ar fi putut face pentru clan
nostru ceea ce pot eu. Vorbele lui despre morală îl împiedicau să vadă c
trebuie făcut la scară mare pentru mărețul nostru popor. Iar acum, c
armii Ortahului bătând la ușă, avem nevoie de un lider puternic, care nu
ferește de ceea ce trebuie făcut. Înțelegeți?

Mitu dădu din cap și, înainte să iasă din birou, murmură:

- Binele născut din rău poartă mereu umbra celui care l-a plămădit.

Covăs Eduard, clasa a VII-a

Capitolul 1

Tapt i snøen ¹

Crăciunul norvegian. O perioadă pentru cozonac, cei dragi și băut ciocolată caldă lângă șemineul cu lemne ce pâraie de la focul cel vesel.

O perioadă a fericirii și a dărniceii. O perioadă în care toți copiii se bucură de venirea generoasă a lui Moș Crăciun.

Însă alții au o concepție diferită despre Crăciun. Alții își petrec Crăciunul mai degrabă pe o pârtie lată de schi din Galdhøpiggen.

Aceștia au o experiență total diferită față de cei din fața șemineului, ei se dau pe schiuri de dimineață până la ora patru, iar apoi se duc înapoi la cazări ca să bea vin fiert.

Dar eu nu pot să am parte de niciuna dintre acestea. Eu sunt blocată și nu știu dacă voi găsi vreodată cale de ieșire. Unde sunt...îmi pun întrebări și nu e nimeni aici care să-mi poată oferi răspunsuri. Cum am ajuns aici...asta vă pot răspunde, totuși.

Totul a început ieri. Era Ajunul Crăciunului.

Am ieșit cu prietenii mei afară, în pădure. Pe timp de iarnă, cu ninsoarea așternută pe pământ precum o plapumă, totul arăta ca într-o lume basm. Copacii crăpau de la frig și doar câteva ciori negre stăteau agățate pe crengile uscate. Totul părea și era bine. Până nu a mai fost.

1- Tapt i snøen (norvegiană)= Pierdut în zăpadă.

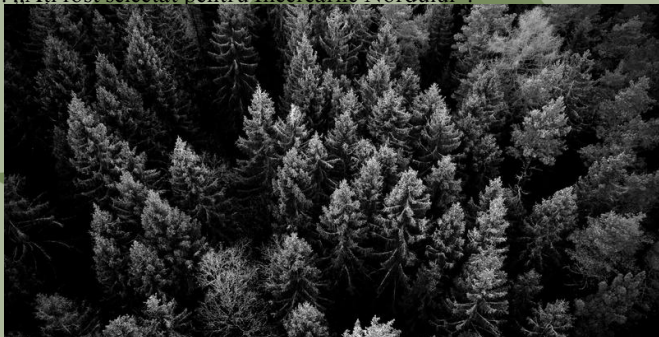

Am tot mers prin pădurea înghețată, palavrele dintre noi, nelipsite. Farmecul Crăciunului se simțea în aer, fiecare pas scârțâitor pe zăpadă era un pas spre ceea ce credeam noi că va fi finalul pădurii. De ce nu mai ajungeam? Eu mergeam un pic în fața celorlalți, vrând să mă bucur de natură, dar, deodată, parcă sunetul vocii lor a început să se diminueze, să își piardă din volum. M-am întors cu fața spre unde erau prietenii mei. Nu mai erau acolo.

-Ăă....unde sunteți? E foarte ceață aici, nu pot să vă văd.....aloo..., am continuat eu să strig, deoarece vocile lor ezitau să răspundă.

Să-i sun, mi-am zis. Mi-am ridicat telefonul. Zero semnal. Și încă ceva- un mesaj: „Ați fost selectat pentru Încercările Nordului”.

Mara Tărăbuță, clasa a VII-a

Misterul desenelor din parc

27 septembrie

Era o zi de sâmbătă cu soare. Eu și Răzvan am decis să ieșim cu bicicletele. Am trecut pe lângă skatepark, dar era plin de oameni, așa că am hotărât să ne plimbăm prin parc. Ne-am plimbat încet, vorbind și râzând, până când am observat un desen pe asfalt. Arăta o mână întinsă către un picior de cal. La început, l-am ignorat, dar pe măsură ce mergeam mai departe, am dat de alte desene asemănătoare. Curiozitatea noastră creștea cu fiecare pas.

Ne-a venit o idee: să facem rost de harta parcului și să marcăm locul fiecărui desen cu un punct. Apoi să tragem linii între puncte și să vedem dacă acestea formează ceva. Am folosit aplicația de hărți de pe telefon. A durat ceva timp până am găsit toate desenele, iar pe drum am descoperit și altele pe care nu le văzusem la început. Când am terminat, se făcuse deja seară, așa că ne-am îndreptat spre casă obosiți, dar entuziasmați.

Acasă am unit punctele și rezultatul m-a surprins. Pe hartă apărea textul „Q2Fyb2wgU3RhbHAgMTM=”. Nu mai văzusem niciodată acest cod. I-am trimis lui Răzvan o poză cu rezultatul și m-am culcat, gândindu-mă la misterul descoperit.

28 septembrie 2025

Dimineața m-a trezit telefonul. Era Răzvan, foarte agitat:

– Nico, ghicește ce! Am descifrat mesajul. Este un cod Base64 și se traduce în „Carol Stâlp 13”. Probabil se referă la parcul Carol, unde stâlpii sunt numotați. Hai să mergem să investigăm.

Chiar dacă afară vremea nu era perfectă, am decis să mergem. Am ajuns la stâlpul 13 și l-am cercetat cu atenție. Ascuns într-o crăpătură, am găsit un bilețel. Ne-am dat seama că cineva a pus desenele și bilețelele intenționat, pentru ca misterul să fie rezolvat. Pe bilet scria „44°24'19.1"N 26°06'20.2"E”. Știam ce înseamnă: erau coordonate GPS. Le-am introdus în telefon și am descoperit că indicau un loc din parcul Tineretului, la aproximativ un kilometru distanță. Ne-am pornit imediat spre destinație.

29 septembrie 2025

Încă tremur când mă gândesc la ceea ce am descoperit. Coordonatele ne-au condus prin tufișuri dese, pentru a ajunge exact la punctul indicat. Când am ieșit dintre ele, ne-am oprit brusc: în fața noastră era un cadavru. Am fugit cât am putut, fără să privim înapoi. După ce ne-am liniștit, am sunat la poliție.

Când au sosit, ne-au luat imediat declarația. Ne-au întrebat cum am găsit corpul, dacă am observat pe cineva prin apropiere și dacă am auzit sau văzut ceva suspect. Era aproape să le povestesc întreaga aventură – fiecare desen, fiecare traseu prin parc – dar ceva în interiorul meu m-a oprit. Am simțit un fior de frică, ca și cum cineva sau ceva ne-ar fi urmărit de la început. Am decis să le spun doar că ne uitam prin tufișuri după păianjeni și că am dat întâmplător peste cadavru.

În timp ce povesteam, am observat o siluetă în depărtare. Persoana ne privea cu atenție, nemișcată. Nu îi puteam vedea fața, dar brusc s-a întors și a plecat rapid, lăsând în urmă un bilețel. Am simțit cum adrenalina îmi curge prin vene, iar curiozitatea s-a amestecat cu teama. După ce poliția a plecat, m-am apropiat de bilețel. Pe el scria: „Aventura nu e gata”. În acel moment am realizat că misterul era abia la început și că ceva mai mare urma să se dezvăluie.

Diaconu Nicolae, clasa a 2-a I-a

Amintirile unui mercenar

-Haide, North, să fim civilizați. Doar pune arma jos, să putem vorbi despre asta ca oameni.

-Puteam să vorbim ca „oameni” acum trei ani! Tic, tac, timpul trece, mai ai ceva de spus până îți zbor capul?!

-D-d-dar am î-î-îndeplinit atâtea contracte împreună. Eram ca un tată pentru tine...

-„Împreună” hah, mă faci să râd. Parcă spuneai că sunt singur în teren, că nu răspunzi de mine. M-ai fi lăsat de izbeliște în prima secundă în care ceva nu mergea conform planului.

-Nu e adevă-

-Taci! Doar nu ai tu un pistol în mână. Ții minte ce s-a întâmplat în Hreon, nu?

Loc: Hreon - Terra

Data: 2174, 23 iulie

Soarele arde crud asfaltul, bufnituri și clincăituri se aud în hoarda de oameni. Toți mărșăluiesc parcă mecanic, o cagulă albă fuge de lumină printre sufletele diluate în aerul greu și sufocant. Apariția fantomatică se scurge lin într-o clădire, singura clădire ce nu pare că se va prăbuși în orice moment. Caută ceva, sau pe cineva... Vopseaua verde ține locul unui fundal pentru scrisul mare și auriu ce pare exagerat și forțat de elegant. „Hotel Premier”.

Un hârâit mi se aude în cască, numele țintei e Edwin Robertson. E în fața mea, sacoul negru și pantalonii asortați nu mă mai miră, nu e prima mea țintă de genul acesta. În spatele camerei, îmi pun amortizorul la pistol, țintesc și trag, o viață de om. Un fulger trece prin cameră, fug ghemuit prin mulțime. Gulerul mă sufocă și mă trezesc suspensat în aer cu o matahală în fața mea.

-Te-am prins! Măinile încep să îi fiarbă, un zâmbet malițios se dezvoltă pe fața lui pe măsură ce își înfierbântă mâinile din ce în ce mai mult.

Cu un ultim efort, înainte să iau foc cu totul, îmi aprind ochii cât de intens pot.

-AAA, m-ai orbit, te omor! Cu un șut rapid mă eliberez și fug cat mă țin picioarele. Îmi pun mâna arsă pe cască.

-Am fost detectat, repet, am fost detectat! În cască aud doar „hââârșt”. Ah, mi-a închis transmisiunea! Nu! Locul de întâlnire e... gol. La distanță, mașina neagră înghite șoseaua de sub ea.

-ALO!

-Ești viu! Ești viu? Mă întâmpină vocea rece a șefului. Ne întoarcem după tine mâine, nu avem destulă benzină pentru tot drumul dacă ne întoarcem acum.

-Da, cum să nu îmi amintesc, era să te pierdem.

-Scutește-mă, nu te mai preface că îți pasă. Știi cât rău ai făcut?! Ești un monstru, deci am tot dreptul să te tratez ca pe unul!

-De ce ești așa ostil?

-Pentru ca tu reprezinți toate lucrurile rele ce mi s-au întâmplat vreodată. Tu m-ai făcut un criminal, măcar eu știu ce sunt.

Loc:Theta

Data:2171, 15 februarie

Asfaltul umed reflectă lumina miilor de semne și reclame digitale de pe fațadele timide ale blocurilor, ce parcă țin locul stelelor. În orașul populat de lumini, un suflet nepătat intră într-un bloc, condamnându-se fără să își dea seama...

Poc, poc, poc, poc, pantofii îmi cântă pe mocheta, nu doream să fiu aici, nu am de ales.

-Văd că ai luat în considerare oferta mea!

-Da. Răspund cu capul în pământ.

-Bun, în cazul acesta, semnează aici. O hârtie cu scrisul meu îmi controlează viața acum. Îți garantez ca vei fi un mercenar de elită, având în vedere faptul că ai abilitatea să orbești pe cineva cu ochii, să spunem că nu o să ai martori.

-Sigur...

-Fii înțelegător cu mine.

-Am fost destul de înțelegător până acum, ți s-a scurs timpul, ne vedem la judecata de apoi.

-STAI, N- buf.

Tudor Nicolae, clasa a VII-a

CREATIVE SEB

Projekte Auf Deutsch

Mein Lieblingsstar

Erstellt von Ada Rosu,

III. Klasse

*Das ist Maria Callas. Sie kommt aus
Griechenland. Sie sang Opera super toll.*

A black and white photograph of a cat and a dog sitting together. The cat is on the left, looking towards the camera. The dog is on the right, looking slightly away from the camera. They are both sitting on a light-colored surface.

Mein Star

Erstellt von Anamaria Dragomir,
VI. Klasse

Mein Star heißt **Billie Eilish**.

Sie ist eine **Sängerin** aus den **USA**.

Billie ist sehr **berühmt** und viele Menschen hören ihre Musik.

Sie hat **grüne und schwarze Haare**. Billie Eilish trägt coole Kleidungen

Billie singt **Popmusik**.

Mein Lieblingslied von ihr heißt „**Bad Guy**“.

Ich mag Billie Eilish, weil sie **toll singt** und sehr **kreativ** ist.

Sie ist mein Lieblingsstar!

Was habt ihr am Wochenende gemacht?

Erstellt von Anastasia Cristiana Mihăilescu, VII.
Klasse

Dieses Wochenende habe ich viel getan. Am Samstag bin ich mit meinem Cousine in den Park spazieren gegangen. Alle Blätter waren gelb oder rot und ich freue mich, wenn ich sie sehe. Dann bin ich auf einer Geburtstagsfeier gewesen. Am Sonntag bin ich auf einer anderen Geburtstagfeier gewesen, aber es war ziemlich langweilig. Alle Kinder waren sehr jung. Also habe ich Hausaufgaben gemacht. **Was hast du am Wochenende gemacht?**

Erstellt von Anja Hîncu, *III.*
Klasse

- Ich bin Anja. Ich bin 9 Jahre alt.
- Ich komme aus Rumänien aus Ilfov.
- Ich spiele Playmobil

①

Erstellt von Antonia Mirea, 2.B. Klasse

Ich heiße
Antonia.

②

Ich komme aus Rumänien.

③

Ich mag Karate und Leichtathletik.

Antonia Mirea, II. B. Klasse

Mein Star

Erstellt von Bianca Velicu,
VI. Klasse

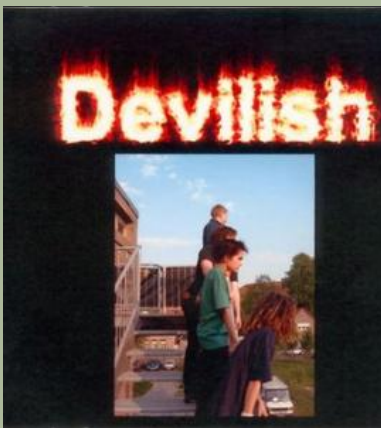
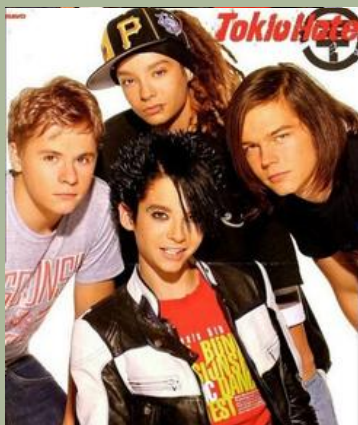
Mein Star ist Stray Kids. Kennst du sie? Sie sind eine K-pop Boyband. Sie werden auch SKZ genannt. Ihr Debüt gaben sie am 25. März (2018) unter JYP Entertainment. Sie bestehen aus acht Mitgliedern: Bangchan (dem Leader), Lee Know, Changbin, Han, Seungmin, Hyunjin, Felix und I.N (oder Jeongin) Ich finde sie super. Sie singen so gut! Ich würde so gerne mal auf ein Konzert von ihnen gehen. Vielleicht geben sie ja auch mal ein Konzert in Europa und kommen nach Rumänien. Ich liebe Stray Kids!

Erstellt von Carina Elena
Chivaru,

Mein Superstar ist Tokio Hotel. Kennst du sie? Tokio Hotel sind eine Band aus Deutschland mit vier Mitgliedern, Gustav, Georg, Tom und Bill. Ihr erstes Album ist *Devilish*. Ich hoffe, sie einmal auf einem Konzert oder auf einem Rockfestival zu sehen.

Weihnachten in Deutschland

Erstellt von Daria Maria Calcișcă,
VIII. Klasse

Weihnachten ist eines der wichtigsten und schönsten Feste in Deutschland. Die Menschen feiern es jedes Jahr im Kreis der Familie, mit vielen Traditionen, Lichtern und leckerem Essen. Die ganze Atmosphäre ist warm, gemütlich und voller Freude.

Der Advent:

Die Weihnachtszeit beginnt mit dem Advent. Viele Familien haben einen Adventskranz mit vier Kerzen. An jedem Adventssonntag wird eine Kerze angezündet, was die Spannung auf Weihnachten erhöht. Kinder freuen sich besonders über den Adventskalender, der jeden Tag eine kleine Überraschung enthält. Schokolade, ein Mini-Spielzeug oder manchmal sogar eine kleine Geschichte.

Nikolaustag (6. Dezember):

Am 6. Dezember feiern die Deutschen den Nikolaustag. Am Abend davor putzen die Kinder ihre Stiefel und stellen sie vor die Tür. Wenn sie am Morgen aufwachen, finden sie darin Süßigkeiten, Mandarinen, Nüsse oder kleine Geschenke. Für viele Kinder ist dieser Tag ein erster Vorgeschmack auf Weihnachten.

Weihnachten in Deutschland

Erstellt von Daria Maria Calcișcă,
VIII. Klasse

Nikolaustag (6. Dezember):

Am 6. Dezember feiern die Deutschen den Nikolaustag. Am Abend davor putzen die Kinder ihre Stiefel und stellen sie vor die Tür. Wenn sie am Morgen aufwachen, finden sie darin Süßigkeiten, Mandarinen, Nüsse oder kleine Geschenke. Für viele Kinder ist dieser Tag ein erster Vorgeschmack auf Weihnachten.

Weihnachtsmärkte:

In fast jeder Stadt gibt es im Dezember einen Weihnachtsmarkt. Dort kann man heißen Glühwein oder Kinderpunsch trinken und typische Speisen wie Bratwurst oder gebrannte Mandeln essen. Die Weihnachtsmärkte sind mit bunten Lichtern geschmückt, und überall hört man Weihnachtsmusik. Viele Menschen kommen hier zusammen, um Geschenke zu kaufen oder einfach die festliche Stimmung zu genießen.

Weihnachten in Deutschland

Erstellt von Daria Maria Calcișcă,
VIII. Klasse

Heiligabend:

Der wichtigste Tag ist der Heiligabend, am 24. Dezember. Viele Familien schmücken gemeinsam den Weihnachtsbaum mit Lichtern, Kugeln und Sternen. Am Abend findet die Bescherung statt: die Kinder öffnen ihre Geschenke, und die Erwachsenen tauschen ebenfalls kleine Aufmerksamkeit aus. Typische Gerichte an diesem Abend sind Kartoffelsalat mit Würstchen, Fischgerichte oder ein festlicher Braten.

Weihnachten in Deutschland

Erstellt von Daria Maria Calcișcă,
VIII. Klasse

Traditionen in der Familie:

Viele Familien haben ihre eigenen kleinen Traditionen. Manche schauen jedes Jahr denselben Weihnachtsfilm, andere spielen Brettspiele oder lesen Weihnachtsgeschichten. Einige Familien besuchen am Abend die Kirche, um gemeinsam Weihnachtslieder zu singen.

Weihnachten bedeutet Familie:

Für viele Menschen in Deutschland steht Weihnachten für Familie, Ruhe und Dankbarkeit. Die Feiertage am 25. und 26. Dezember verbringt man oft gemütlich zu Hause, mit leckerem Essen, Spaziergängen im Schnee oder Treffen mit Freunden und Verwandten.

Ein Tag in meinem Leben

Erstellt von David Chiribes

IV. Klasse

- Heute Nachmittag treffe ich meine Freunde: Gabi und Adi.
- Um 4 Uhr mache ich meine Hausaufgaben.
- Am Sonntag um 2 Uhr gehe ich schwimmen, und am Mittwoch um 5 Uhr habe ich Gitarrenstunden.

Mein Traumberuf

Erstellt von David Chiribes

IV. Klasse

Mein Traumberuf ist Programmierer. Ich kann Videospiele machen und werde ein gutes Gehalt bekommen.

Eduard Ștefan Toma, II. B Klasse

Ich heiße Eduard

Ich komme aus Rumänien

Klettern.

Ich mag Tanzen, Golf spielen, Schach und

Erstellt von
Eduard Ștefan
Toma
2. B. Klasse

Ich mag Klavier spielen.

Bestellt von Eric Albert Gerban
23.11.2011

Erstellt von Ilinca Magdo,
III. Klasse

Das ist Coco Chanel. Sie kommt aus Saumur, aus Frankreich.
Sie brachte die Mode der Hosen zu den Frauen.

Mein Lieblingssort

Erstellt von Ilinca Maria Bădoi,
VIII. Klasse

Mein Lieblingssort von allen Orten, die ich bisher besucht habe, ist die Insel Kreta. Vom ersten Moment an, als wir auf dieser Insel ankamen, fühlte ich etwas anderes, als ob ich schon einmal in einem früheren Leben hier gewesen wäre. Ich mag die Insel, weil es das ganze Jahr über Sonne gibt, selbst im Winter oder Herbst sinkt die Lufttemperatur nicht unter 20 Grad Celsius. In den meisten Monaten des Frühlings, Sommers und Herbstes kann man in den Gewässern des Mittelmeers oder des Libyschen Meeres baden. Das Relief der Insel ist sehr vielfältig, es gibt Gebirgsketten mit einer Höhe von über 2500 Metern, aber auch Strände, die sich hunderte Kilometer um die Insel erstrecken. Für mich bedeutet diese Insel Freundschaft, neben ihren spektakulären Landschaften.

Mein Lieblingsort

Erstellt von Ilinca Maria Bădoi,
VIII. Klasse

Ich habe hier Freunde gefunden und nach dem ersten Besuch bin ich noch sechs Mal zurückgekehrt, um die Wunder der Natur wiederzusehen, aber vor allem, um den Urlaub mit meinen hier gewonnen Freunden zu verbringen.

Ich hoffe, auch andere Menschen davon zu überzeugen, die Insel, die erstaunliche Natur, das leckerste Essen aus natürlichen Produkten und vor allem die Menschen zu entdecken.

Mein Traumberuf

Erstellt von Ilinca Petcu,
IV. Klasse

Mein Traumberuf ist Sängerin

Ich liebe Musik sehr, und ich singe jeden Tag. Singen macht mich glücklich. Wenn ich singe, vergesse ich alle Probleme und ich fühle mich frei.

In der Zukunft möchte ich auf einer großen Bühne stehen. Ich möchte viele Menschen glücklich machen und Konzerte geben.

Ich weiß, dass es nicht immer einfach ist, aber ich glaube an meinen Traum.

Erstellt von Ingrid Bales

Mein Traumberuf ist es, Architekt zu werden.
Ich entwerfe gern hohe, ungewöhnliche
Gebäude.

Vielleicht werde ich sie eines Tages als
Architekt bauen. Dann werden meine Arbeiten
Anerkennung finden und ich werde meine
Träume verwirklichen.

Ich heiße Ioana.

Ich komme aus Rumänien.

IOANA

Ich mag Fechten und Karate.

Erstellt von
Ioana Avram

Wie war dein Wochenende?

Erstellt von Iris Tudor,
VII. Klasse

Hallo!

Wie geht's dir? Mein Wochenende war wunderbar!

Am Freitag, nachdem ich mit der Schule fertig war, bin ich zu meinen Großeltern gefahren, aber ich bin nicht lange geblieben und bin mit meinen Eltern wieder nach Hause gefahren. Als ich zu Hause ankam, habe ich meine Hefte vorbereitet und angefangen, Hausaufgaben zu machen (in Mathematik). Es war ein anstrengender, aber schöner Tag.

Am Samstag bin ich früh aufgewacht (gegen 7:00 Uhr) und bin zum Chinesischunterricht gegangen. Als ich fertig war, bin ich mit meinen Eltern einkaufen gegangen und wir haben einen Spaziergang im Park gemacht. Es war ein aufregender Tag.

Wie war dein Wochenende?

Erstellt von Iris Tudor,
VII. Klasse

Am Sonntag bin ich fast den ganzen Tag zu Hause geblieben und habe Hausaufgaben gemacht. Am Abend sind wir zu meinen Großeltern gefahren, um sie zu besuchen, und sind dann wieder nach Hause gekommen. Es war ein schöner Tag, aber draußen hat es geregnet.

Ich würde gerne hören, wie dein Wochenende war!

Maria

Erstellt von Lavinia Olteanu,
V. Klasse

Das ist Maria. Sie ist 11. Maria spielt gerne Basketball und zeichnet. Sie macht nicht gern Mathe. Sie liebt Tiere.

Maria

Erstellt von Lavinia Olteanu,
V. Klasse

Ich bin Lavinia. Ich bin elf Jahre alt.

Ich komme aus Rumänien.

Ich lebe in Bukarest.

Meine Hobbys sind Tanzen und Gymnastik. Ich habe 2 Katzen.

Mein Star

Erstellt von Maria Cristescu,
VI. Klasse

Mein Star ist Ariana Grande. Kennst du sie? Sie ist Sängerin und kommt aus Boca Raton, Florida. Ariana Grande ist zweiunddreißig Jahre alt. Sie hat sieben Alben. Ich finde Ariana Grande sehr talentiert. Sie singt so schön. Ich möchte 2026 zum Ariana Grande-Konzert, Eternal Sunshine Tour, in London gehen.

Nora Ciubuc,
II. B. Klasse

Erstellt von Nora Ciubuc
2. B. Klasse

Ich heiße Nora

Online Maria Marin,
II. B. Klasse

Mein Lieblingsstar

Erstellt von Otilia Onuțu,
III. Klasse

Das ist David Popovici. Er kommt aus Bukarest, Rumänien.
David Popovici schwimmt toll und er gewinnt viele
WettBbewerbe.

Ich bin Ozana

Erstellt von Ozana Mătășel,
V. Klasse

Ich bin Ozana. Ich komme aus Bukarest, Rumänien .

Ich tanze und spiele Klavier .

Ich bin elf Jahre alt .

Ich habe braune Haare und braune Augen .

Das ist Pops, mein Hund. Pops ist süß!

Patrick Haiducescu,
II. B. Klasse

Mein Traumberuf ist es, Ballerina zu werden

Erstellt von Ruxandra Ioana Radu,
IV. Klasse

Ich liebe das Tanzen und fühle mich glücklich, wenn ich mich zur Musik bewege.

Eine Ballerina tanzt auf der Bühne, macht elegante Bewegungen und erzählt Geschichten durch Tanz.

Ich übe viel, um stark und flexibel zu werden. Ich träume davon, vor vielen Menschen zu tanzen und schöne Kostüme zu tragen.

Mein Traum ist es, in einem großen Theater zu tanzen und das Publikum glücklich zu machen.

Mein Star

Sofia Pușcașu,
VI. Klasse

Mein Star ist Madison Beer. Kennst du sie? Sie ist Sängerin und kommt aus Amerika. Madison wohnt in New York. Ich finde sie super. Sie singt so schön. Madison singt seit 2012. Einmal möchte ich sie im Konzert sehen. Vielleicht kommt Madison ja mal nach Rumänien.

Mein Lieblingsstar und ich

Erstellt von Ștefan Onofrei,
III. Klasse

Das ist Lionel Messi. Er
kommt aus Argentinien, aus
Rosario.
Er spielt super Fußball.

Ich heiße Ștefan Onofrei.
Ich bin 9 Jahre alt.

Mein Lieblingsstar und ich

Erstellt von Ștefan Onofrei,
III. Klasse

Ich komme aus Rumänien, aus Bukarest.

Ich spiele Fußball.

Mein Star

Erstellt von Vladimir Cristian Olaru,
VI. Klasse

Mein Star ist Max Verstappen. Kennst du ihn? Max Verstappen ist F1-Fahrer und kommt aus den Niederlanden. Er wohnt in Monaco und fährt für Red Bull Racing. Max Verstappen hat vier Formel-1-Weltmeistertitel gewonnen. Er ist sehr talentiert.

Was mache ich an einem normalen Tag?

Erstellt von Vladimir Ioniță,
IV. Klasse

Heute Nachmittag
gehe ich mit meinen
Eltern ins Kino.
Um 15:30 Uhr mache
ich meine
Hausaufgaben.

Am Montag, Mittwoch
und Donnerstag gehe ich
von 19:00 bis 20:00 Uhr
zum Fußball.

CREATIVE

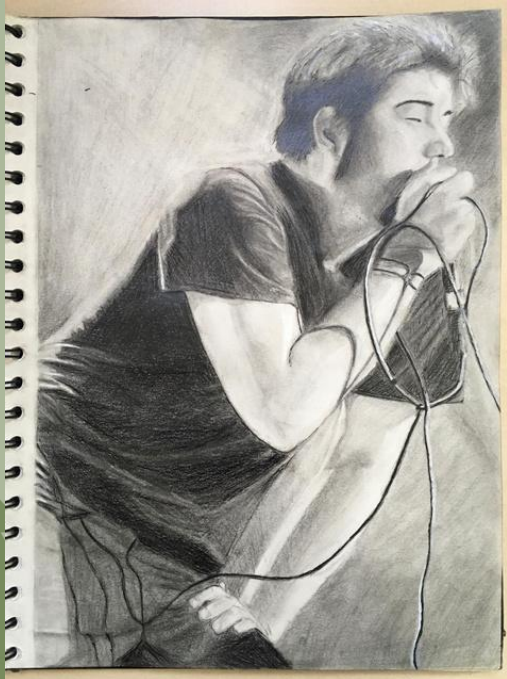
SEB

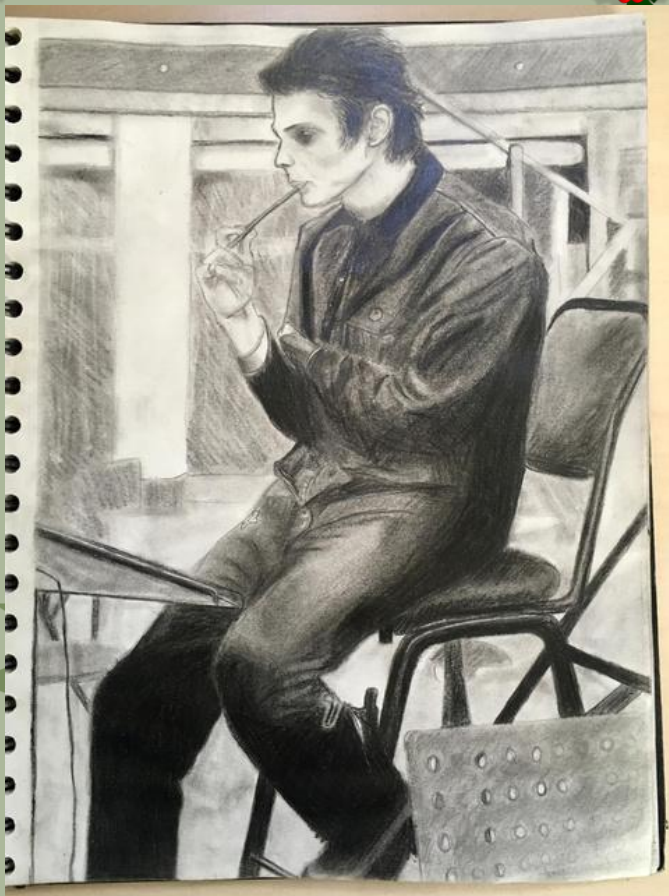

Desene și picturi

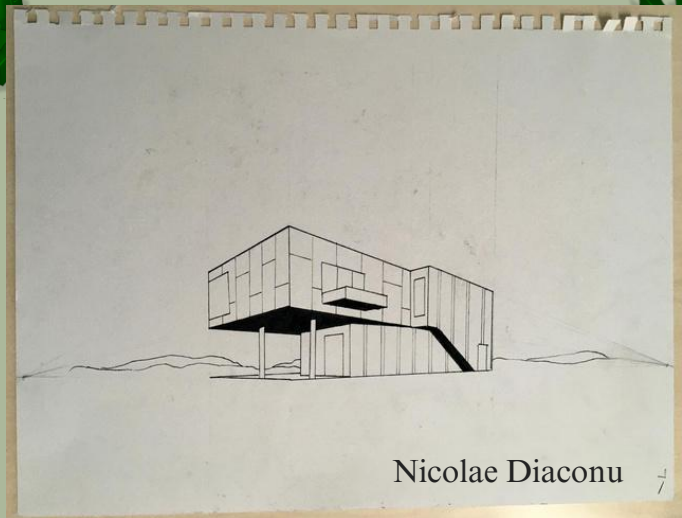

Mara Milos

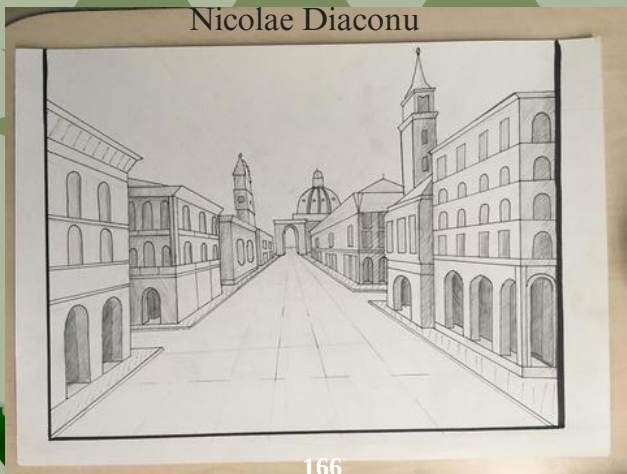

Mara Milos

Nicolae Diaconu

Adrian Matei

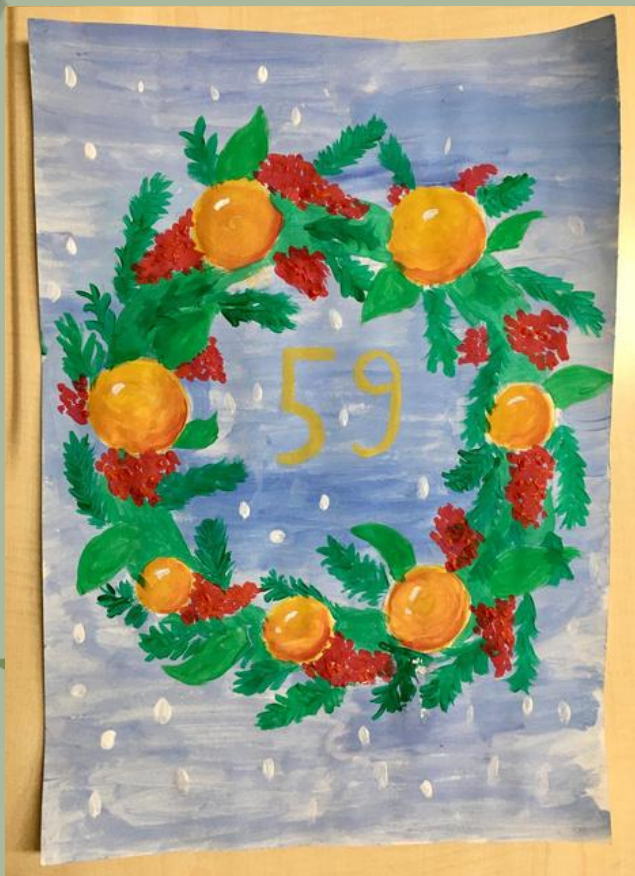

Maria Bălan

Mihnea Toma

Rareș Nechita

